

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ἔδδς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, κρονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ : Οἱ Τρεμορ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μεταφρασίς Κ., (συνέχεια).—Ἰωάννου Βαλέρα : — ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ, ἰσπανικὸν μυθιστόρημα κατὰ μεταφράσιν Ἀντ. Φραβασίλλη, (συνέχεια).—Theodore de Banville : ΒΙΟΣ ΕΝ ΟΝΕΙΡῶ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήγοντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Ἀ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ἐ' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν τῶν ἐγκαίρως, ἵνα μὴ διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

Εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχίαις ἀνανεοῦντας ἢ νεωστὶ ἐγγραφομένους συνδρομητὰς ἡμῶν

Ἀφοροῦμεν :

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ' τοῦ συνεργάτου ἡμῶν Αἰσάπου, κομψότατον τομίδιον, ἐπὶ ἀρίστου γάρτου καὶ ὠραίου χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου τοῦ κ. Θέμου Ἀρρίρου.

Εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δὲ τῶν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ' καὶ τὸν ἈΝΘΡΩΠΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, τὴν γὰρ 400 σελίδων Ἀθηναϊκὴν μυθιστορίαν τοῦ συνεργάτου ἡμῶν κ. Γρ. Δ. Σεροπόλου.

Εὐκαιρία διὰ τοὺς συνδρομητὰς Τῶν «ΕΚΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ».

Συμβληθέντες μετὰ τῆς διευθύνσεως τῆς Ἑβδομάδος δυνάμεθα νὰ παράσωμεν εἰς πάντα συνδρομητὴν ἡμῶν τὸν Ἀ' τόμον (3^ῆ περιόδου) τῆς Ἑβδομάδος ἀντὶ δραχμῶν 6, τῆς ἀρχικῆς τοῦ τιμῆς οὐσίας δρ. 10 διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ φρ. χρ. 12 διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Ἐν τῷ τόμῳ τούτῳ περιέχονται Κοινωνικαὶ εἰκόνες, Ἱστορικαὶ, Καλλιτεχνικαὶ, Φιλολογικαὶ καὶ Κριτικαὶ Μελέται, Ἠθογραφαίαι, Μουσικαὶ Ἐπιθεωρήσεις, Παραδόσεις, Χρονογραφικά, Βιομηχανικά, Ἐκπαιδευτικά, Περιγραφαί, Ἐντυπώσεις καὶ Ποιήσεις τῶν ἐγκριτωτέρων ἡμῶν λογογράφων καὶ ποιητῶν καὶ Διηγήματα πρωτότυπα καὶ μεταπεφρασμένα.

Ὁ τόμος οὗτος εἶνε ἀληθὲς ἀπόκτημα διὰ πάντας, διότι πρὸς σύνταξιν αὐτοῦ συνεργάσθησαν οἱ ἐγκριτωτέρωι τοῦ ἔθνους λόγιοι καὶ τοιοῦτον τὸν συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν.

Ἡ ἐν Αἰγύπτῳ γενικὴ ἐπίστασις τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀνετέθη τῷ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κ. Παναγιώτῃ Γριτσάνῃ (Βιβλιοπωλεῖον Ἀπόλλων). Τῷ ἰδίῳ ἀνετέθη καὶ ἡ ἐγγραφὴ νέων συνδρομητῶν, ἐπίσης καὶ ἡ ἀνανέωσις συνδρομῶν διὰ τὸ Ἐ' ἔτος καὶ δι' ὅ,τι δὴποτε ἀφορᾷ τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα».

Ἡ Διεύθυνσις.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

Οἱ Τρεμορ

ΣΟΛΑΝΖΗ ΦΑΡΖΕΑΣ

[Συνέχεια]

Ὁ ἔρωσ τοῦ κυρίου ὑπερεπήδησε τὰ χωρίζοντα αὐτοὺς ἐμπόδια.

Ὁ κύριος ἐκεῖνος ἦτο ἡδὴ σύζυγός της.

Ἡ καρδιά αὐτῆς ἐσκίρτησεν ἅπασα ἡ ἀντιπάθειά της ἐξηγέρθη βιαιοτέρα, καὶ ἐν τούτοις εἶχεν ὁμῶσαι!

Καὶ ὅταν θὰ ἤρχετο ἀπαιτῶν τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑποσχέσεώς της δὲν ἔπρεπε νὰ εὖρη παρὰ τὸ ἀψυχον λείψανόν της.

Ἐν τίνι δικαίωματι θὰ ἐπέριπτεν εἰς τὸ ὄνομα ἐκεῖνο, ὅπερ ἐδικαιοῦτο νὰ φέρῃ ὁ υἱός της, τὸ σκάνδαλον θανάτου μυστηριώδους καὶ ἀνεξηγήτου.

Δὲν ὤφειλε τάχα χάριν αὐτοῦ νὰ ὑποταχθῇ τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν νέαν ὑπαρξίν της, καὶ νὰ θεωρῆσθαι ὡς θυσίαν τὸ νὰ ὑπερικήσῃ τὴν ἀντιπάθειάν της καὶ ν' ἀφοσιωθῇ εἰς τὸ ὄν, πρὸς ὃ ἐμειδία χωρὶς νὰ τὸ βλέπῃ;

Ἀπήτησεν, ὅστε νὰ μείνῃ μετὰ τῆς τροφῆς τοῦ μέχρι τῆς ἐκ τῆς Ἰταλίας ἐπανόδου της, προφασισθεῖσα τοῦτο, ἵνα τὸ ἀπομακρύνῃ αὐτῆς κατὰ τὰς στιγμὰς ἐκεῖνας.

Ἐφοβεῖτο λοιπὸν μήπως ἀπέναντι αὐτοῦ τῇ λείψῃ τὸ θάρος.

Καὶ ἐν τούτοις ἐπεθύμει νὰ τὸ ἀσπασθῇ, νὰ τῷ εἴπῃ τὸ ὕστατον χαῖρε.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν παρετήρει τὸ φιαλίδιον, ὅπερ εἶχε τοποθετήσῃ ἐπὶ τῆς ἐστίας.

Ἀλλὰ, συλλογιζομένη τὸν υἱόν της, ἀπεθαρρύνετο.

Ἡ εἰκὼν αὐτοῦ τὴν ἠμπόδιζε νὰ τείνῃ τὴν χεῖρα πρὸς τὸ κομψὸν ἀλλὰ θανατηφόρον φιαλίδιον.

Ὅ,τι τῇ ἐφαίνετο τόσῳ εὐκολον εἰς Ἐλάφων-Πέραμα, ἦδη τῇ ἐφαίνετο ἀδύνατον ὁπότε ἐπέστη ἡ στιγμὴ τῆς ἐκτελέσεως.

Ἡ ζωὴ ἔχει τόσα θέλητρα καὶ διὰ τοὺς δυστυχεῖς ἔτι.

Ἐπὶ τέλους ὀργισθεῖσα ἠγέρθη καὶ ἔτυψε διὰ τοῦ ποδὸς τὸ ἔδαφος.

—Θεέ μου! εἶμαι ἀνανδρὸς! ἐκραύγασε.

Παρετήρησεν ἐαυτὴν ἐντὸς κατόπτρου ἤτο πελιδνὴ, οἱ δὲ ὀδόντες της συνεκρούοντο ἐκ τοῦ τρόμου.

—Εἶναι λοιπὸν πολὺ δύσκολον ν' ἀποθάνῃ τις; ἐψιθύρισε.

Κτύπημα ἐπὶ τῆς θύρας ἠκούσθη ἡ Σολανζὴ ἀνεσκίρτησεν.

Ἄν ἦτο ὁ σύζυγός της!

Ὁ σύζυγός της! ὁ Ὀλιβιέρος θὰ εἰσῆρχετο καὶ ἦτο ἡδὴ ἰδικὴ του, κτῆμά του. Ἐν ἀκαρεὶ παρέστη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της ὁ Ῥωμαῖος, εἰς οὐ τὰς ἀγκάλας ἦτο χθὲς ἔτι καὶ εἰς ὃν ὑπεσχέθη ἀπόδειξιν τινα ἔρωτος.

Καὶ πρὸς αὐτὸν ἐπίσης εἶχεν ὀρκισθῇ.

Πρὸς ποῖον ἐκ τῶν δύο ἔπρεπε νὰ φανῇ ἐπίορκος;

Πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις τὴν κατέστρεψεν, ἢ πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις τόσον τὴν εἶχεν ἀγαπήσει;

Ἦρπασε τὸ κεχρυσωμένον φιαλίδιον διὰ πυρετώδους χειρὸς καὶ ἠκροάσθη ἐπὶ στιγμὴν.

Κρότος ἐκ νέου ἠκούσθη καὶ φωνὴ τις ἀνέκραξεν:

— Ἀνοῖξατε, κυρία.

Ἡ Σολανζὴ ἀνέπνευσε δὲν ἦτο ἡ φωνὴ τοῦ μαρκησίου. Ὑπήκουσεν.

Ἦτο ὁ φύλαξ, ὅστις ἤρχετο νὰ τῇ ἀναγγεῖλῃ, ὅτι τὸ δεῖπνον ἦτο ἔτοιμον, καὶ ὅτι ὁ σύζυγός της δὲν θὰ ἤρχετο, διότι ἐκρατεῖτο διὰ τῆς βίας ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ φόν Γκέμπεν μέχρι τοῦ πέρατος τοῦ δεῖπνου τῶν ἀξιωματικῶν.

Τοῦτο τὴν καθίστα εὐδαίμονα ἦτο ὀλίγων στιγμῶν χάρις, ἣν ἡ τύχη τῇ ἔπεμπε.

Μετέβη εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἐκάθησεν εἰς τὴν τράπεζαν. Ὁ φύλαξ, ὅστις ἐπηγρύπνει ἐπ' αὐτῆς, τῇ ἀνέπτυξε τὰς διαθέσεις τοῦ στρατηγοῦ.

Ὁ πύργος ἐφυλάσσετο ὡς φρούριον καὶ ἀπηλάσσετο οἶου δὴποτε ἐκτάκτου γεγονότος ἢ λεηλασίας.

Φύλαξ ἴστατο ἔξωθεν τῆς θύρας τῆς σκιαδος, οὐδεὶς δὲ ἠδύνατο νὰ εἰσέλθῃ ἢ νὰ ἐξέλθῃ ἀνευ ἀδείας.

Ὁ οἶκος ἐλεηλατήθη, τὰ πύραυλα ἦσαν πάντα ἐν ἐνεργείᾳ, ὡς εἰ ἐπρόκειτο περὶ συμποσίου γάμων. Ἐγύμνωσαν τὰ ὑπόγειά του καὶ ὁ καμπανίτης ἔρρεεν ἀφθονος. Μετὰ τὴν ἑορτήν, τὸ χωρίον θὰ ἐκαίετο. Ἦτο τὸ μετὰ τὸ δεῖπνον πυροτέχνημα!

Ἡ Σολάνζη ἀφῆκε τὸν ὑπρέτην νὰ ὀμιλήσῃ ὀλίγον ἀκόμη, καὶ μετὰ ταῦτα τὸν ἀπέλυσε.

Δὲν θὰ ἐγνώριζε βεβαίως τὰ κατὰ τὸν δῆμαρχον, διότι οὐδὲν τῆ εἶπεν.

Μόλις ἤγγιζεν εἰς τὰ χεῖλη τὰ φαγητά, ἅτινα ὁ στρατηγὸς φὸν Γκέμπεν τῆ ἔπεμψε.

Μείνασα πάλιν μόνη, ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ σύρασα τὸ παραπέτασμα παρετήρει τὸ παράδοξον θέαμα τῶν ἐν ὑπαίθρῳ ἀνημμένων πυρῶν.

Ἐπὶ πόσον ἔμεινεν ἐκεῖ ἀναίσθητος εἰς τὸ ψῦχος, ὕπερ τῆ διεπέρα ὅστ᾽ αὐτὴ καὶ σάρκας;

Οὕτε αὐτὴ τὸ ἐγνώριζεν.

Ἐπὶ τέλους, τρέμουσα ἔκλεισε τὸ παράθυρον καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμόν της.

Αἱ ιδέαι τῆς αἴφνης μετετρέπησαν.

Ἐσκέφθη, ὅτι θὰ καθίστατο ἀξία καταφρονήσεως εἰς τὰ ὄμματα τῶν φίλων της, ἂν δὲν ἐτήρει τὸν λόγον της.

Ὁ πρὸς τὸν Ῥωμαῖον ἔρωσ της ἀνεγεννήθη.

Ἡ εἰκὼν ἐκείνου μόνη ἔμενε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της, ἀμαυροῦσα πᾶσαν ἄλλην. Ἀπεπωμάτισε τὸ φιαλίδιον.

— Ἀπλοῦς ὕπνος μόνον θὰ ἦναι, εἶπε προσπαθοῦσα νὰ μειδιάσῃ. Καὶ τὸ ἔφερε βραδέως εἰς τὰ χεῖλη της.

Ἰστατο ὀρθία ἐνώπιον μεγάλου κατόπτρου.

Αἴφνης κατέπνιξε κραυγὴν ἐτοιμὴν νὰ τῆ διαφυγῇ καὶ ἔμεινε μὲ τὸ στόμα χαῖνον.

Ἐν τῷ κατόπτρῳ παρετήρησε φάσμα, ὕπερ, ἀποσπώμενον ἀπὸ τῶν παραπετασμάτων τῆς πασταδος, ἐπλησίαζε πρὸς αὐτὴν μὲ τοὺς βραχίονας τεταμένους.

Συγχρόνως δὲ φωνὴ ἐψιθύρισε εἰς τὰ ὄτ᾽ αὐτῆς:

— Δὲν σοῦ τὸ προεῖπα, ὅτι καὶ χωρὶς νὰ μὲ βλέπῃς θὰ ἦμαι πλησίον σου;

Καὶ προτοῦ ἡ Σολάνζη συνέλθῃ, τῆ ἀπέσπασε τὸ φιαλίδιον.

— Τὸ εἴξευρα ὅτι θὰ σκοτωθῆς, εἶπε, καὶ διὰ τοῦτο ἀγρυπνοῦσα.

— Πῶς ἦλθες;

— Παράδοξο ῥόστημα! μήπως δὲν γνωρίζω τὸν πύργον ἀπὸ ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια; μήπως δὲν ὑπηρετήσα τὴν μητέρα τοῦ μαρκησίου εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον θάλαμον; ἐγλύστρισα ἀπὸ τὸ μαγειρεῖον ὁ πύργος εἶναι ἀφημένος ὅπως διόλου.

— Καὶ τί θὰ γείνω;

— Νὰ προσμῆνης, ἄλλοι ἀγρυπνοῦν γιὰ σένα.

— Ἄλλοι;

— Ναί.

— Ὁ Ῥωμαῖος Τρεμόρ ἴσως; ἠρώτησεν ἡ Σολάνζη, παρατηροῦσα ἀτενῶς τὴν Σιμώνην.

— Ναί, ὁ Τρεμόρ, καὶ δὲν εἶναι μόνος!... Ἐλπίζε.

— Εἶμαι ἐλευθέρᾳ;

— Μπορεῖ νὰ γείνης.

— Ὅχι, εἶπε ζωηρῶς ἡ νέα, διὰ νὰ ἐλευθερωθῶ πρέπει νὰ τελεσθῇ ἔγκλημα καὶ δὲν τὸ θέλω· δός μοι τὴν φιάλην.

— Μήπως ἐτρέλλαθῃκα;

— Ἄκουσε, Σιμώνη, οἱ λόγοι σου μὲ τρομάζουν· δὲν εἰμπορῶ νὰ γείνω ἐλευθέρᾳ παρὰ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ...

Ἡθῆλθε νὰ εἶπῃ τοῦ συζύγου μου, ἀλλ' ἡ λέξις αὕτη τὴν ἀπέπνιγε.

— Τοῦ μαρκησίου, ἐξηκολούθησε λέγουσα, καὶ ἐγὼ δὲν τὸ θέλω· θὰ ὑπερασπισθῶ αὐτόν· μὲ κατέστρεψεν, ἀλλ' ἐπανόρθωσε τὸ σφάλμα του. Ἄς ἀποθάνω ἐγώ.

— Δὲν πιστεύω νὰ τὸν ἀγαπᾷς;

— Ὅχι, ἀφοῦ ζητῶ ν' ἀποθάνω, διὰ νὰ μὴν ἀνήκω εἰς αὐτόν.

— Ἄφησε λοιπὸν νὰ ἐργασθοῦν ἄλλοι· σὺ περίμενε. Ὁ θάνατος δὲν εἶναι διόρθωσις, διότι τὸ μόνον πρᾶγμα ποῦ δὲν γιατρεύεται εἶναι ὁ θάνατος.

— Καὶ ἂν ὁ κύριος Τανναὶ ἔλθῃ τί θὰ τοῦ εἶπω;

— Ποιὸς ἔξευρεῖ ἂν θάλλῃ;

Ἡ Σολάνζη δὲν ἀπεκρίθη· τὸ ὕφος τῆς Ἀμώνης τὴν ἐνέβαλεν εἰς ὑπνοῖας.

Οἱ Τρεμόρ καὶ οἱ Σουβραὶ ἦσαν ἐκεῖ, δύο βήματα μακρὰν αὐτῆς· διατί, πρὸς ποῖον σκοπὸν ἦλθον ἐν μέσῳ τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοῦ; Ἦννόει ὅτι δὲν τοὺς εἴκνε μόνη αὐτὴ ἐκεῖ.

Καὶ ἀνεπόλησεν ἐν τῇ μνήμῃ της τὴν νύκτα ἐκείνην, καθ' ἣν κατὰ τὸ μεσονύκτιον ὁ Σουβραὶ τεταραγμένος ἔκρουε τὴν θύραν της· ἡ Ἐλένη δὲ Ροσεβιέλ εἶχε ἀποθάνει τὴν νύκτα ἐκείνην, ἐν τῷ χορῷ, διὰ θανάτου αἰφνιδοῦ καὶ κεραυνοβόλου, καὶ ἐκ τῶν λόγων του ἀνεκάλυψε μέρος τῆς ἀληθείας, εἰς ἣν δὲν ἤθελε νὰ εἰσδύσῃ.

Καὶ τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ὤφειλε νὰ παραδοθῇ εἰς ἐκείνον, ὃν κατηράσθη πολλὰκις, καὶ ὅστις τῆ εἶχεν ἀφαιρέσει πᾶσαν ἔντιμον εὐδαιμονίαν, ἐμάνθανε παρὰ τῆς Ἀμώνης, ὅτι περιεκύκλουν τὸν νυμφικὸν θάλαμόν της. Διατί; ἠννόει ὅτι σκηνὴ τραγικὴ θὰ ἐλάμβανε χώραν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς.

Θὰ τὴν ἠμποδίζε καὶ μὲ θυσίαν τῆς ζωῆς της, ἀλλὰ πῶς;

Καὶ ἐνῶ ἐσκέπτετο, τὸ ὄμμα ἔχουσα προσηλωμένον ἐπὶ τῆς ἐστίας, ἤκουσε τὸν κρότον ἀνοιγομένου παραθύρου καὶ εἶτα τὸν θόρυβον ὕελου συντριβομένης.

Ἦτο ἡ Ἀμώνη, ἣτις ἔρριψε τὴν φιάλην ἐπὶ τοῦ λειμῶνος πλησίον μαρμαρίνου ἀγάλματος.

Ἡ φιάλη ἐθραύσθη ἐπὶ τοῦ γρανίτου τοῦ ὑποβάθρου.

Ἡ γῆ κατέπτε τὸ δηλητήριο!

IE'

Κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐν τῷ κήπῳ, παρὰ τὴν ἔξοδον τοῦ μαγειρείου, ἡ Σιμώνη ὑπὸ τὸ φῶς τῶν πυρῶν, εἶδεν ἄνθρωπον βαίνοντα μὲ τὴν κεφαλὴν ὑψωμένην, περικυλούμενον ὑπὸ στραιωτῶν, οἵτινες τὸν ὠθουν.

Ἰπὸ τὸ ὠχρὸν φῶς τῆς σελήνης ἐφαίνοντο τὰ ἀπασπράπτοντα κρᾶνη.

Τὸ μικρὸν αὐτὸ ἀπόσπασμα διηυθύνετο πρὸς τὴν αἴθουσαν, ἧς τὰ παράθυρα ἔρριπτον ἀπλετον φῶς εἰς τὴν πρόσοψιν τοῦ πύργου.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς διῆλθεν ὑπὸ τὸ φῶς ἐκεῖνο, ἡ σύζυγος τοῦ πεταλωτοῦ ἀφῆκε βρυχηθμόν.

Ἀνεγνώρισε τὸν συζυγὸν της.

— Σίμων! ἐκραύγασεν.

Ἐκεῖνος ἤγειρε πρὸς αὐτὴν τὴν κεφαλὴν καὶ ἐμειδιάσεν.

Ἦτο ὁ Σίμων αἰχμάλωτος!

Δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ πιστεύσῃ!

Ὁ πονηρότερος τῆς ἀλώπεκος λαθροθήρας νὰ συλληφθῇ!

Καὶ ἐπειδὴ ἔμενεν ἀκίνητος καὶ ἀγωνισα :

— Ἐλθέ, τῆ εἶπεν ἡ Σολάνζη, σπεύσασα εἰς τὴν κραυγὴν αὐτῆς, θὰ ζητήσωμεν χάριν δι' αὐτόν.

— Νὰ ταπεινωθῶμε ἔμπρὸς εἰς αὐτοὺς τοὺς ληστάς;

— Ἐλθέ, ἐπανελάβεν ἡ Σολάνζη, σύρουσα αὐτήν.

Καὶ διῆλθον αἰθούσας, δωμάτια καὶ προδρόμους ἐρήμους. Τὸ ψῦχος ἐπάγωνε τοὺς ὤμους αὐτῶν.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ ἰσόγειον θόρυβος τρυβλίων, ποτηρίων κλάγγιμα, καὶ τοῦ ἀποπωματιζομένου καμπανίτου ὁ κρότος, προσέβαλε τὰ ὄτ᾽ αὐτῶν.

Ἐπλησίασαν μετὰ προφυλάξεως.

Ἡ ὑπηρεσία συνεκεντροῦτο ἐκ τῶν μαγειρείων πρὸς τὸ ἐστιατήριον; ὕπερ ἦτο ἀπέραντον.

Ἡ Σολάνζη καὶ ἡ Ἀμώνη εἰσεχώρησαν εἰς τὴν αἴθουσαν χωρὶς οὐδεὶς νὰ τοὺς ἐννοήσῃ.

Ὁ μέγας πολυέλαιος καὶ τὰ πολυφωτὰ ἦσαν ἀνημμένα.

Ἡ τράπεζα ἦτο πλήρης ἀργυρῶν σκευῶν. Οἱ ἀξιωματικοὶ ἐκάθηντο περὶ τὸν φὸν Γκέμπεν, ἔχοντες τοὺς ἀγκῶνας ἐστηριγμένους ἐπ' αὐτῆς, καὶ ἐπέρανον τὸ δεῖπνόν των, καθ' ὃ αἱ ἀποθήκαι τοῦ Σεβᾶν εἶχον κενωθῆ τῶν παντοειδῶν οἴνων.

Οἱ ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ τῆς Ποιμερᾶνίας κατεγράσθησαν.

Ἡ τράπεζα ὠμοιάζε πεδίον κατόπιν μάχης.

Μεταξὺ τῶν νικητῶν ὑπῆρχον τινές, οἵτινες ἐφαίνοντο ἐτοιμοὶ νὰ κατακλιθῶσιν ἐν τῷ πεδίῳ τούτῳ.

Ἐν γωνίᾳ τινὶ ὁ μαρκησίου, καθήμενος πλησίον τοῦ πυράνου, παρετήρει ἀδιαφόρως τὸν μιανθέντα οἰκόν του, καὶ ἐθεώρει μετὰ καταφρονήσεως τὴν ἀταξίαν ἐκείνην, ἀναμμένων στωϊκῶς τὴν ὥραν,

καθ' ἦν ὁ φίλος αὐτοῦ θά τῷ παρεῖχε τὴν ἐλευθερίαν.

Τὰ ἀφθέντα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὅπλα παρεῖξαν ἦχον ὅμοιον πρὸς τῶν τυμπάνων τὸν κρότον, καὶ δύο στρατιῶται ὑψηλοῦ ἀναστήματος εἰσῆλθον ἔχοντες τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ἀνδρός, δὴν ὠδήγουν ἐκεῖ.

Ἡ καρδία τῆς Ἀμώνης ἀνεσκίρτησεν ἐν τῷ στήθει αὐτῆς.

Ἦτο Σίμων ὁ νυκτοβάτης, ἀνευ ὀπλου, ἀνευ λαίμοδετου, μὲ τὸν τράχηλον γυμνόν, ἐν ᾧ οἱ μυῶνες ἐξεῖχον ὡς σχοινία.

Ἔστη ὄρθιος καὶ εὐθυτενῆς πρὸ τοῦ στρατηγού, τὸν πῖλον αὐτοῦ κρατῶν ὑπὸ τὴν μασχάλην.

Περιέφερε περὶ αὐτὸν βλέμμα ἤρεμον, σπουδάζων μετὰ περιεργείας τὰς κεφαλὰς, αἵτινες τὸν παρετήρουν, καὶ ἐφαίνετο λέγων :

— Ἐὰν ἤμεθα εἰς τὸ δάσος, ὅπως τὸ πρῶτ' καὶ εἶχον τὸ ὄπλον μου τί πανηγυρὶ!

Ἀξιωματικὸς ἐλθὼν ἐξωθεν ἐπλησίασε πρὸς τὸν φόν Γκέμπεν καὶ τῷ ὠμίλησε χαμηλῇ τῇ φωνῇ.

— Τί ζητεῖς; ἠρώτησεν ὁ στρατηγὸς τὸν αἰχμαλώτων.

Τί ἐζήτει;

Νὰ ἐκτελέσῃ ἀπλῶς ἠρωϊκὴν πράξιν.

Περιφερόμενος περὶ τὸ Σεβάν, ὡς λύκος ὠσφραϊνόμενος νωπὰς σάρκας, ἀπήντησε τὸν βουκόλον Βιδόλτ, ὅστις κατέστη ὁ φίλος τῶν Γερμανῶν, οἵτινες κακῶς ποιοῦντες τὸν ἐνεπιστεῦοντο.

Ἀδύνατον νὰ εὐρεθῇ Ἰούδας ἐντελέστερος αὐτοῦ.

Δι' εὐτελεῖ ἀμοιβήν, ἦτο ἔτοιμος νὰ προδώσῃ τὴν μητέρα καὶ τὸν πατέρα του.

Διὰ τοῦτο τὸν ἄφινον νὰ περιφέρηται ἐλευθέρως.

Ὁ βουκόλος ἐπληροφόρησε τὸν Σίμονα περὶ τῶν διατρεχόντων.

Αὐτὸς τῷ εἶπεν, ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ Πριερέ, οἱ λατόμοι καὶ οἱ φύλακες, ἐπὶ κεφαλῆς ἔχοντες τὸν Φαρζεάς, εἶχον τοποθετηθῆ περὶ τὸν περίβολον καὶ προηταίμαζον κἄτι τι, ὅπερ ἤθελε τοὺς ἐκπλήξῃ.

Ἐζήτησε δὲ τοὺς Τρεμόρ καὶ Σουβραὶ ὅπως τοῖς δώσῃ θλιβεράν εἰδήσιν.

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ πατὴρ αὐτῶν θά ἐφονεύετο.

Ἄλλ' ἦτο ἀδύνατον νὰ τοὺς εὕρῃ, ἢ νὰ μάθῃ τί ἀπέγεινον.

Διὰ τὸν θάνατον τοῦ γέροντος ἦτο βέβαιος.

Ὁ γέρον ἀνέμενεν ἐν γωνίᾳ τινὶ τοῦ ἵπποστασίου τὸν θάνατον, μειδιῶν τὸ μειδίαμα τοῦ δικαίου.

Τὸ αἷμα τοῦ Σίμωνος ἀνέβρασεν.

— Εἰξέυρεις ποῦ εὐρίσκεται ὁ Φαρζεάς; ἠρώτησε τὸν Βιδόλτ.

— Ναί.

— Πάρε τὸ τουφεκί μου καὶ δώσέ τοῦτο ἂν χρειασθῇ ἀκόμη θά χαρῶ πολύ, διότι μοῦ φαίνεται πῶς θά τ' ἀκούσω.

— Τί θά κάμῃς;

— Θά πάω νὰ ἰδῶ αὐτοὺς τοὺς Πρώσους ποῦ σκοτώνουν τοὺς ἀόπλους γέροντας.

— Ποῦ;

— Εἰς τὸν πύργον, ἀφοῦ εἶναι ἐκεῖ!

— Θέλεις νὰ πάρῃς τὴν θέσιν τοῦ δημάρχου;

— Ἴσως δὲν εἶναι καλλίτερα, ἀφοῦ ἐγὼ ἤμαι ἡ αἰτία;...

— Τί λές, Σίμων;...

— Μὴ μ' ἐρωτᾷς, εἶναι γραφτό μου. Καὶ ἐμειδίασεν.

— Ἐπειτα ποῖος ἔξερει ἂν θά προφθάσουν νὰ μὲ σκοτώσουν; δὲν λές ὅτι τοὺς ἐτοιμάζουν δουλειάς; Ἔχε γειά.

Τῷ ἔδωκε τὸ ὄπλον του.

Καὶ ἐχωρίσθησαν μετὰ θλίψεως.

Φεύγων τὸν ἐσφιγξεν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Σὲ ἠγάπων, γέρω-Βιδόλτ, τῷ εἶπε. Χαιρετίσματα εἰς ὄλους.

Καὶ ὁ μὲν βουκόλος διηυθύνθη πρὸς ἀπότομον ἀνωφέρειν παρὰ τὸν δρόμον, ὁ δὲ Σίμων εὐθὺ πρὸς τὰ πυρὰ τοῦ χωρίου.

Ἡ ἐπίβλεψις τοῦ μέρους εἶχε χαλαρωθῆ.

Οἱ ἐξαιρετοὶ οἶνοι τοῦ Πόρτου καὶ τῆς Βουργονδίας, οἱ ἀφθόνως ρεῦσαντες, ἤμβλυον τὴν ὄρασιν πεζῶν τε καὶ ἵππέων.

Καὶ μὲ τὴν συνήθη τοῖς κυνηγοῖς πονηρίαν ἐφθασεν ἐν τῷ περιβόλῳ καὶ ὀλίστησεν εἰς τὰς ἀποθήκας ὡς ἔγγελος, χωρὶς νὰ παρατηρηθῆ.

— Τί συμφοραὶς θά τοὺς ἔκαμναν δεκαπέντε γενναῖοι, ἂν ἐπεφταν ἐδῶ ἐξάφνα! ἐσκέπτετο.

Φύλαξ τις ἐκοιμάτο πλησίον δένδρου, τὸ κράνος ἔχων τοποθετημένον ἐπὶ τῆς κἄνης τοῦ ὄπλου του.

Ὁ σιδηρουργὸς τὸν ἐκτύπησεν ἐπὶ τοῦ ὤμου.

Ὁ Γερμανὸς παγωμένος ἐκ τοῦ ψύχους ἐξύπνησε γογγύζων.

— Νὰ μιλῆσω τοῦ στρατηγού, εἶπεν ὁ Σίμων.

Ἄλλὰ δὲν ἐννοοῦντο.

Ὁ πεταλωτῆς τῷ ἔδωκε διὰ νευμάτων νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἤθελε νὰ κρατηθῆ.

Ὁ φύλαξ ἐκάλεσε τοὺς συντρόφους του.

Καὶ ἀπὸ φυλακείου εἰς φυλακεῖον μετὰ τινὰς ἐξηγήσεις εἰς ὑπαξιωματικούς πρῶτον καὶ κατόπιν εἰς ἀξιωματικὸν τινα, ὁ παρὰδοξος αὐτὸς ἀνθρωπος συνελήφθη.

Διὰ τοῦτο ἡ Σολάνζη καὶ ἡ Ἀμώνη τὸν ἔβλεπον ἐν πλήρει φωτὶ ὄρθιον πρὸ τοῦ φόν Γκέμπεν.

Ὁ στρατηγὸς ἦτο εὐθυμος.

Ἄλλ' ἡ εὐθυμία αὐτοῦ ὠμοιάζε πρὸς τὴν δυσθυμίαν τῶν ἄλλων.

Ἀφῆκε γρυλλισμὸν σημαίνοντα :

— Τί ζητεῖ αὐτὸ τὸ ζῶον;

— Στρατηγέ, εἶπεν ὁ Σίμων, διέταξες νὰ τουφεκισθῇ ὁ δήμαρχος τοῦ χωρίου;

— Νὰ τουφεκισθῇ ὁ δήμαρχος!

Τὸ εἶχε λησμονήσει. Ἄλλ' ἦτο ἀληθές. Εἶναι πράγματα τινά, ἅπερ δὲν ἐπιθυμῆ τις ν' ἀναπολήσῃ μετὰ τὸ δεῖπνόν του.

— Ντὲν ἐντιαφέρει ἐσένα, εἶπε.

— Τὸν κατεδίκασες, διότι ἐσκότωσε τοὺς προσκόπους σου;

— Ἐπειτα;

— Γιατί νὰ σκοτώσῃς ἕνα γέρω ποῦ

δὲν ἔκανε τίποτε; δὲν τοὺς ξάπλωσε αὐτὸς τοὺς δραγόνους εἰς τὴν Κουφοβαλανιδιὰ ἢ ἄλλου.

— Πούτος λοιπόν;

— Ἐγὼ τὸ ἔξέρω.

— Ἦλθες νὰ παραντώσῃς τὸ ἔνοχο;

— Δὲν εἶναι ἔνοχος ὅποιος ὑπερασπίζεται τὴν πατρίδα ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ ποῦ τὴν γυμνώνει, ἀλλὰ γιὰ νὰ σώσω τὸ γέρω, ὁ ὅποιος εἶναι ἀθῶος, ἦλθα νὰ σᾶς τὸν παραδώσω.

— Ἐσύ;

— Θά ἐλευθερώσῃς τὸν δήμαρχο;

— Σύμφωναι.

— Τὸ ὑπόσχεσαι;

— Ἀλλάζω μὲ τὸν ἄλλο.

— Ἐχω τὸ λόγο σου;

— Μετὰ καρᾶς.

— Εἶναι ἀνανδρος ὅποιος δὲν θά τὸν φυλάξῃ! Νὰ με.

— Σὺ!

— Ἐγὼ, καὶ λυποῦμαι ποῦ δὲν ἔρριξα καὶ καμπόσους ἄλλους; δὲν φταίω ὅμως ἐγὼ καὶ μὴ μοῦ τὸ χρωστεῖτε χάρι.

Ὁ στρατηγὸς προσέβλεψε τοὺς ἀξιωματικούς του.

Ὁ Σίμων τοὺς κατέβαλε διὰ τοῦ ὕψους τῆς ἀφοσιώσεως καὶ τῆς ἀνδρείας του.

— Λοιπὸν σὺ ὁμολογεῖ.

— Ὅλος ὁ κόσμος θά σοῦ ἔλεγε, ἂν ἤθελε νὰ μιλῆσῃ, πῶς μονάχα Σίμων ὁ πανοῦργος κτυπᾷε τόσῳ καλά.

Ὁ στρατηγὸς ἐμερίμνα ἐλάχιστον περὶ τῆς ζωῆς ὁποιοῦδήποτε ἄλλ' ἐκινήθη τὸ ἐνδιαφέρον του ὑπὲρ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὅστις τὸν κατεφρόνει, καὶ ὅστις προσέφερε τὴν ζωὴν του, ἀφοῦ δὲν ἠδύνατο ν' ἀφαιρέσῃ τὴν ἰδικήν του.

Ἄλλ' ὁ στρατηγὸς εἰς τὰ ὄρη ἐκεῖνα, μετῆρχετο ἄκραν σοβαρότητα. Εἰς τὸ ὄνομα δὲ τοῦ Σίμωνος ἀνεσκίρτησε.

— Σὺ εἶσαι ὁ Σίμων; εἶπε.

Ὁ σιδηρουργὸς κατένευσε.

— Πανοῦργος εἶναι παρανόμι;...

— Μάλιστα, στρατηγέ.

— Εἶσαι λατροτήρα;

— Μάλιστα, στρατηγέ.

— Στραγκαλίζεις ἴσως;

— Ὅταν μοῦ τυχαίνη, στρατηγέ.

— Ἐ καλά, φίλε, ντὲν τὰ στραγγαλίζῃ πειὰ οὔτε λαγκούς, οὔτε ντραγκόνους.

Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἀξιωματικόν, ὅστις ἴστατο ἀναμένων τὰς διαταγὰς του :

— Ἐλευθερώσατε τὸν δήμαρχον καὶ τουφεκίσατε αὐτὸν τὸν πονηρόν, εἶπεν.

Οὐδεὶς μὴν τοῦ προσώπου τοῦ Σίμωνος ἐκινήθη.

— Μὲ τὴν ἀμαξά σου, στρατηγέ, εἶπε, ἐπέρασες σήμερα τὴν πεδιάδα; σὲ σημάδεψα, καὶ ἂν ἤθελα δὲν θά πινες τώρα σαμπάνια...

— Γιατί ντὲν τέλεις;

— Δὲν ἀξίζεις τὸν κόπον; θά σὲ διορθώσουν ἄλλοι.

Καὶ ἐπρόσθεσε :

— Πρόσεχε, ὅταν θά περάσῃς αὐριο τὸ δάσος.

Ὁ στρατηγὸς κατέστη πορφυροῦς ἐκ τῆς ὀργῆς.

— Πάρετέ τον, εἶπε, καὶ πηγαίνετε εἰς τὰ τεῖχη!

Ὁ Σίμων τὸν ἐκύτταζεν ἐμπαικτικῶς καὶ θέσας τὸν πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τὸν ἔδειξεν εἰς τὸν στρατηγόν.

— Αὐτὸ τὸ καπέλλο, εἶπε, ἐτρόμαξε τ' ἄλογά σας ἔς τὴν Κουφοβαλανιδιά. Καλὴ νύκτα, στρατηγέ.

Καὶ ἐνῶ ἐστράφη πρὸς τὴν θύραν, ὠθούμενος ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, δύο γυναῖκες ὄρμησαν εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἡ μία, περιβεβλημένη ῥάκη πλήρη κονιορτοῦ, ἡ δ' ἑτέρα, ὠραία ὡς οἱ ἔρωτες, καὶ ἐνδεδυμένη ὡς δούκισσα.

Ἡ γραικὰ ἔτρεξε πρὸς τὸν σιδηρουργόν, παρεμέρισε τοὺς στρατιώτας καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸν τράχηλον αὐτοῦ.

— Τί ἔκαμες, Σίμων; τῷ εἶπεν.

— Τὸ χρέος μου.

— Θὰ ἀποθάνης;

— Ἐπρεπε, εἶπε ἐσυλλογιζόμουνα πάντα ὅτι δὲ θὰ πεθάνω ἔς τὸ κρεββάτι μου. Ἐσκότώσα, μὲ σκτώνουν. Ἐνθυμήσου· θὰ μὲ θάψης καὶ θὰ προσευχηθῆς, Σιμόνη! Ἐχε πάντα ἔς τὸ νοῦ σου, ὅτι σὲ ἀγάπησα ἄν καλὸς σύζυγος καὶ ἄν τίμιος ἄνθρωπος ἔχε γειά. Μὴ δείξης ἀδυναμία.

Ἄλλ' ἡ Σολάνζη ἐρρίφθη εἰς τὰς πόδας τοῦ στρατηγοῦ.

— Χάριν, εἶπε.

Ὁ Σίμων ἐστράφη.

— Μὴ ξεπέφτεις ἐμπρὸς ἔς αὐτούς, κυρία, εἶπεν. Ἦθελα νὰ πεθάνω καὶ πεθαίνω. Ἐπιθυμοῦσα νὰ πέσω πολεμῶντας, ἀλλὰ τῇ ζωῇ δὲν τὴν λυπάμε καὶ ἡ Σιμόνη θὰ σοῦ εἰπῇ γιατί, ἔχε γειά καὶ ἄς ἦναι εὐλογημένη ἡ ἡμέρα, ποῦ θὰ ἐκδικηθοῦμε!

— Πάρτε λοιπὸν καὶ μένα, ἐκράυγασεν ἡ Ἀμώνη ἡμῶν παντοῦ μαζῇ του.

— Εἶναι τρελλή, κύριοι, εἶπεν ὁ Σίμων.

— Ἄς τὴν διώξουν, διέταξεν ὁ στρατηγός, πηγαίνετε.

Ἡ Σολάνζη ἠγέρθη.

— Εἶναι φοβερόν, ἐπιθύρισε ἀπομάσσουσα τὸν ψυχρὸν ἰδρῶτα ὅστις ἔρρεεν ἐκ τοῦ μετώπου της.

— Ὁ πόλεμος, κυρία εἶπε ψυχρῶς ὁ φὸν Γκέμπεν.

Ἐσυρον τὸν σιδηρουργόν.

Ἡ Ἀμώνη προσεκολλήθη πρὸς αὐτόν, ἀλλ' ἐκεῖνος τῇ ὠμίλησε χαμηλοφώνως:

— Πρέπει νὰ ζήσης, τῇ εἶπεν ἡ ἄν πεθάνης τοῦλάχιστον ἀπόθανε, ἀφοῦ μὲ ἐκδικήσης τὸ θέλω, πῆγαίνε.

Τὸν ἠσπάζθη τότε διὰ τελευταίαν φορὰν, καὶ διωκόμενη ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἀπῆλθε τρέχουσα ὡς παράφρων.

Ἐσυρον τὸν αἰχμάλωτον μέχρι τῆς γωνίας τοῦ λαχνοκόπου.

Ὡχρὸν φῶς ἐφώτιζε τὴν θλιβερὰν ταύτην σκηνήν.

Μεγάλα δένδρα ἔρριπτον τὴν μελανὴν σκιὰν τῶν γυμνῶν αὐτῶν κορμῶν, κατὰ μῆκος τοῦ λειμῶνος, ξηρανθέντος ὑπὸ τοῦ πάγου.

Ὁ λαθροθήρας ἐβάδιζε γενναίως πρὸς τὸν θάνατον.

Διερχόμενος πρὸ τοῦ ἀμαξοστασίου εἶδε τὸν γέροντα Τρεμόρ, ἐλευθερούμενον ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν καὶ ἐφώναξε πρὸς αὐτὸν διὰ φωνῆς σταθερᾶς:

— Ἐχετε γειά φίλοι!

Ὁ γέρον ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν καὶ ἐμάντευσε τὰ πάντα. Ἀφῆρεσε τὸν πῖλον του καὶ ἔμεινεν ἀσκεπής, ὡς εἰ διέβαινεν ἐνώπιόν του φέρετρον νεκροῦ.

Φθάσας εἰς τὸν λαχνοκόπον, ὁ Σίμων ἐστηρίχθη μόνος ἐπὶ τοῦ τοίχου, τὸν πῖλον ἀνά χεῖρας κρατῶν.

Δέκα ἄνδρες ἴσταντο κατὰ σειρὰν ἀπέναντί του ἔνοπλοι.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἔσυρε τὸ ξίφος του καὶ διέταξε:

— Πῦρ!

Ὁ Σίμων δὲν τοὺς ἔβλεπε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς οὐρανὸν αἴρων, ἐζήτηε παρὰ τοῦ Θεοῦ συγγνώμην διὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ Λαβράνης.

Ἐπесе βληθεὶς ὑπὸ τῶν σφαιρῶν.

Οἱ στρατιῶται ἀπῆλθον καγγαζόντες καὶ λήγοντες:

— Πάει καὶ αὐτός!

Ἡ Ἀμώνη ἐγονυπέτησεν ἐπ' ὀλίγον εἰς τὴν ἄκραν τοῦ λειμῶνος καὶ πάραυτα ἐπανέλαβε τὸν δρόμον της, χωρὶς νὰ χύσῃ δάκρυ, τόσῳ ὁ πυρετὸς ἔκαίε τὰ βλέφαρα αὐτῆς.

Ἡ Σολάνζη ἔπεσε λιπόθυμος πρὸ τοῦ στρατηγοῦ φὸν Γκέμπεν.

ΙΓ'

Συνελθοῦσα εὐρέθη περιβαλλομένη ὑπὸ διπλῶν παραπέτασμάτων ἐκ τριχάπτων καὶ λειοσηρικοῦ κυανοῦ, ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς ἐν τῷ δωματίῳ της παστᾶδος.

Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς οὐδὲν ἐνεθυμεῖτο. Ἄλλ' αἰφνης φωνὴ θωπευτικὴ ἠκούσθη λέγουσα:

— Σολάνζη!

Ἐστράφη καὶ εἶδε τὸν Ὀλιβιέρον γονυπετῇ πρὸ τῆς κλίνης της.

Εἰς τὸ ἕτερον μέρος, ἀπέναντι αὐτοῦ, ὑψηλὸς τις καὶ ξανθός, ἐνδεδυμένος ὡς ἀξιωματικὸς, ἴστατο ὄρθιος.

— Ἐτελείωσε, εἶπε διὰ γερμανικῆς προφοράς.

Προσέκλινε πρὸ τοῦ μαρκησίου καὶ ἀπῆλθε, προηγουμένου στρατιώτου ἀναμένουτος αὐτὸν εἰς τὴν θύραν.

— Ποῖος εἶναι αὐτός; ἠρώτησεν ἡ Σολάνζη.

— Ὁ ἰατρός τοῦ στρατηγοῦ.

— Μήπως...

— Ἐλιποθύμησες, εἶπεν ὁ μαρκησίου.

— Ἄ! ναί. Καὶ ἀπέθανεν;

— Οὕτως ἠθέλησε.

— Ταλαίπωρε Σίμων. Καὶ ἡ σύζυγός του;

— Ἄγνωσθ' ἀπέγεινε. Καὶ οὔτε εἶναι δυνατὸν νὰ τὴν βοηθήσω.

Καὶ πάντοτε γονυπετῆς ὁ Ὀλιβιέρος ἔθεσθα αὐτῆς μετὰ θαυμασμοῦ.

— Ἐπὶ τέλους εἴμεθα μόνοι, ὑπέλαβε, φέρων τὴν χεῖρα τῆς Σολάνζης εἰς τὰ χεῖλη του.

Ἐκείνη τὴν ἀπέσυρε μηχανικῶς.

— Ἄ! ναί, μόνοι! εἶναι ἀληθές.

— Δύναμαι λοιπὸν νὰ σοὶ εἶπω πόσον σὲ ἀγαπῶ, Σολάνζη;

— Πῶς! θέλεις νὰ μοὶ ὁμιλήσης περὶ ἔρωτος;

— Βεβαίως.

— Ἐδῶ! ἐνώπιον αὐτῆς τῆς νεκρᾶς, ἥτις μᾶς παρατηρεῖ;

Ὁ Ὀλιβιέρος κατέστη πελιδνός.

— Ὑπὸ τὰ ὄμματα ἐκείνης, τῆς ὁποίας μόλις ἐκλείσθη ὁ τάφος, ἐξηκολούθησεν ἡ Σολάνζη. Ὡ! ὄχι ἐδῶ, εἶναι ἀδύνατον.

Καὶ διὰ βιαίας κινήσεως ἐξῆλθε τῆς παστᾶδος.

Ἐκάθησε παρὰ τὴν ἐστίαν, στηρίζουσα τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν χειρῶν της.

Ὁ Ὀλιβιέρος ποσῶς δὲν ὠργίσθη.

— Ἐνοῶ τὰς ἀντιπαθείας σου, εἶπεν.

Ἄν σοὶ προσέφερα ταξιδίδιον εἰς Ἰταλίαν, ἂν σοὶ ἠτοίμασα ἔπαυλιν, εἰς ἣν θὰ εὖρης πᾶν ὅ,τι ἐπιθυμήσης, τὸ ἔπραξα διὰ νὰ σὲ φέρω μακρὰν παντὸς δυναμένου νὰ σοὶ ὑπενθυμίζῃ τὸ παρελθόν, μακρὰν τῶν παραπτώματων μου, ὥστε τίποτε νὰ μὴ ὑπολειφθῇ ἐν τῇ καρδίᾳ σου, οὐδὲ ἔχνος κἄν!

Ἡ τύχη ἀντιστρατεύεται εἰς τὰ σχέδιά μου. Πταίω διὰ τοῦτο ἐγώ; Ὅθ' ἦσαι δικαία, Σολάνζη, καὶ θ' ἀναγνωρίσης ὅτι ἔπραξα ὅ,τι ἠδυνήθην.

— Ἄλλ' εἶναι φοβερόν, εἶπεν ἐκείνη, νὰ ὁμιλῆς περὶ τρυφερότητος πλησίον τοῦ τόπου, ἔνθα εἰς ἄνθρωπος ἐξέπνευσεν, ὅταν αἱ τελευταῖαι δονήσεις τῶν πυροβολισμῶν οἴτινες τὸν ἐφόνευσαν ἀντηχοῦσιν ἔτι εἰς τὰ ὠτά μας! Ἀργότερα! σὲ ἱκετεύω, λυπήσου με! Ἄφρησέ με. Καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν νύκτα ἄφες με μόνην σοὶ τὸ ζητῶ ὡς χάριν.

— Καὶ θὰ μὲ ἀγαπήσης!

— Λοιπὸν, ναί! Ἄλλ' ὄχι ἐδῶ! ὄχι σήμερον! ὄχι ἀπόψε. Ὅχι εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ γυνή, τὴν ὁποίαν ἀντικαθιστῶ μὲ ἀτενίζει μὲ βλέμμα, τὸ ὁποῖον μὲ παγώνει καὶ μὲ τρομάζει. Ὅχι πλησίον τοῦ τάφου, τοῦ ἀνοιχθέντος δι' ἕνα δυστυχῆ, ὅστις ἠρωικῶς ἐθυσίασθη διὰ τοὺς ἄλλους! ὄχι ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην μὲ τοὺς ληστές, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐφόνευσαν. Καὶ θὰ σὲ εὐγνωμονῶ ὅσον δὲν φαντάζεσαι. Πάσχω, εἶμαι τεταραγμένη.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἠγέρθη, ἔκαμε βήματα τινα σύνοφρου καὶ κατηφῆς.

Ἀνεγνώριζε τὸ δίκαιον τῶν ἰσχυρισμῶν τῆς Σολάνζης, ἀλλ' ἦτο ἐκτὸς ἐκυτοῦ ἐκ τοῦ πάθους.

Καὶ ἐσκέπτετο, ἂν μόνον ὁ τρόμος τῶν ἐχθρῶν καὶ ἡ φοβία διὰ τὰς συμβάσας σκηνὰς τὴν ἀπεμάκρυνον αὐτοῦ, ἢ μήπως ὁ ἔρωσ ἄλλου, τοῦ Ρωμαίου Τρεμόρ, δὲν παρενέβαινε μεταξὺ αὐτῶν ὡς περ τεῖχος χωρίζον ἔτι αὐτούς!

Παράδοξος ζηλοτυπία τὸν κατέτρωγεν.

Ἄλλως τε πλησίον τῆς Σολάνζης ἦτο ἀκράτητος!

Τὴν εἶχε πληρώσει ἀρκετὰ ἀκριβὰ, ὥστε νὰ ἀπολάβῃ αὐτῆς ἐν ἀνάσει.

Τί τὸν ἐμελλε διὰ τοὺς ἄλλους; τί τὸν ἐμελλε διὰ τὸν πόλεμον;

Ἐκείνη ἦτο μόνη μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Ἐγνώριζε καλῶς, ὅτι ὁ στρατηγὸς φὸν Γκέμπεν θὰ ἐσέβετο τὴν πτέρυγα ἐκείνην τοῦ πύργου.

Τί εἶχε λοιπὸν νὰ φοβηθῇ;

Ἐπανῆλθε πλησίον τῆς Σολάντζης, ἥτις ποσῶς δὲν εἶχε κινήθῃ.

— Ὅχι, εἶπε, δὲν θέλω νὰ σοὶ παραχωρήσω ὅ,τι μοὶ ζητεῖς. Νὰ ὑπακούσω εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς νὰ σὲ κάμω νὰ ἀμφιβάλλῃς περὶ τοῦ ἰσχυροῦ καὶ φλογεροῦ ἔρωτος, τὸν ὁποῖον αἰσθάνομαι διὰ σέ, καὶ τὸν ὁποῖον σοὶ ἀποδεικνύω. Εἶσαι ἰδική μου. Μοὶ ἀνήκεις. Ἐλθέ! σὲ ἰκετεύω! Τί μᾶς μέλλει διὰ τὸν κόσμον; Τί ἀνάγκην ἔχομεν νὰ σκεπτόμεθα τοὺς ἄλλους! Καὶ διατί νὰ φροντίζωμεν διὰ τοὺς ἀνοήτους αὐτούς, οἱ ὁποῖοι διακινδυνεύουν τὴν ζωὴν τῶν ἀνευ λόγου καὶ χωρὶς σκοπὸν! Ἐγὼ δὲν βλέπω εἰμὴ τοὺς ὀφθαλμούς σου, οἱ ὁποῖοι μὲ φλέγουσιν, εἰμὴ τὴν κόμην σου, ἥτις μὲ μεθύει, εἰμὴ τὸ στήθος σου, ὅπερ πάλλει, εἰμὴ σὲ τέλος, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ, τὴν ὁποίαν λατρεύω καὶ ποθῶ καὶ διὰ τὴν ὁποίαν θὰ θραύσω πᾶν ὅ,τι μὲ ἐμποδίζει. Ἐλθέ!

Καὶ ἐδοκίμασε νὰ τὴν σύρῃ πρὸς αὐτόν. Ἐκείνη ἀντίστατο μὲ τὴν καρδίαν συνεσφιγμένην ὑπὸ φοβερῆς ἀγωνίας, μὴ τολμῶσα νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀντιπάθειάν της.

Ἐπεθύμει τὸν θάνατον καὶ κατηράσθη τὴν Σιμώνην.

Καὶ ἐπὶ τέλους θὰ ὑπέκυπτεν, ὅτε ἀπλετον φῶς ἐπλήρωσε τὸ δωμάτιον.

Ἡ Σολάντζη ἀφῆκε κραυγὴν καὶ διαφυγοῦσα τῶν χειρῶν αὐτοῦ ἔτρεξε πρὸς τὸ παράθυρον.

Διατί νὰ μὴ ἐκαίετο ὁ πύργος, ὥστε διὰ τοῦ ἀπαισίου αὐτοῦ πυρὸς νὰ ἀποφύγῃ τὸν κίνδυνον τοῦ μισητοῦ ἐκείνου ἔρωτος.

— Δὲν εἶναι τίποτε, εἶπεν ὁ μαρκήσιος.

— Τὸ χωρίον καίεται.

— Ὀλίγαι καλύβαι, τὰς ὁποίας θὰ ἀνορθώσουν ταχέως. Ἔσο καλὴ πρὸς ἐμέ, Σολάντζη, καὶ φανοῦ πρὸς τοὺς ἄλλους, ὅσον θελήσης γενναία. Τὰ πάντα θὰ σοὶ συγχωρήσω, τὰ πάντα, ἀρκεῖ νὰ μ'ἀγαπᾷς ὅσον ἐγώ.

— Ἄ; ἀναβάλλωμεν ἀκόμη, τῷ εἶπε, σὲ ἰκετεύω.

Τὸ θέαμα ἦτο φοβερόν, ἀλλ' ἐπιβέβηκεν. Ἐκαίετο τῷ ὄντι ὀλόκληρον τὸ Σεβάν.

Τὸ Πριερέ ἐκαίετο καθάπερ καὶ τὸ λοιπὸν χωρίον.

Μόνον ἡ ἐκκλησία δὲν ἐκαίετο.

Τὸ κωδωνοστάσιον ἴστατο ἔτι, ἀντανάκλιν τὰς περιβαλλούσας αὐτὸ φλόγας. Ἐφαίνετο οἰονεὶ σιδηρὰ δοκὸς ἐπὶ τοῦ ἀκμῶνος σιδηρουργείου.

Ἡ Σολάντζη ἀγωνιώσα ἐθεάτο τῆς καταστροφῆς.

Ὁ μαρκήσιος τῇ ἐπιθύριζεν εἰς τὸ οὐρ τὴν ἀπαυστον αὐτοῦ παράκλησιν:

— Ἐλθέ!

— Ὅχι, ὄχι ἐδῶ! ὄχι εἰς αὐτὸ τὸ δωμάτιον, ὄχι κατὰ τὴν φοβερὰν ταύτην νύκτα, ἐπανελάμβανεν ἐκείνη.

Ἐπὶ τέλους, παρὰ τὴν ἀντίστασίν της, τὴν ἔλαβεν εἰς τοὺς βραχίονάς του, τὴν ἀπέσπασεν ἀπὸ τοῦ παραθύρου, τὴν ἔσυρεν ὡς λείαν καὶ ἔρριψεν αὐτὴν ἐπὶ διβανίου, ἐφ' οὗ ἔμεινεν κεκμηκυῖα καὶ μᾶλλον νεκρὰ ἢ ζῶσα.

Ὁ μαρκήσιος ἔσπευσεν ὅπως κλείσῃ διὰ τοῦ μοχλοῦ τὴν θύραν τῆς αἰθούσας.

Ἄλλὰ, καθ' ἣν στιγμὴν ἔθετε τὴν χεῖρα ἐπ' αὐτοῦ, ἡ θύρα ἐκείνη ἠνεώχθη.

[Ἐπεται συνέχεια.]

*Κ.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΛΕΡΑ

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

[Συνέχεια]

Ἐνταῦθα ἐπανῆλθον καὶ πάλιν ἀμέσως ἡ ἐκπληξίς καὶ ἡ δυσπιστία παρὰ τῷ γέροντι Ἐπιτρόπῳ. Ἐὰν ὁ ἅγιος, ὁ μᾶλλον ὑπ' αὐτοῦ εὐλαβούμενος, ἤθελε κρημνισθῆ ἔκ τοῦ βωμοῦ του καὶ πέσει πρὸ τῶν ποδῶν του, συντριβόμενος εἰς χίλια τεμάχια, πάλιν δὲν θὰ ἐξεπλήττετο τόσον ὁ πατὴρ Ἐπιτροπος. Ἡτένισεν ἐκ νέου τὴν Πεπίταν μετὰ δυσπιστίας ὡσεὶ ἀμφιβάλλων ἂν τοῦτο ἦτο ἀλήθεια καὶ οὐχὶ προαίσθησις τις τῆς γυναικείας ματαιοφροσύνης. Τόσον ἀκραδάντως ἐπίστευεν εἰς τὴν ἀγιωσύνην τοῦ δὸν Λουδοβίκου, καὶ τὸν μυστικισμόν του.

— Μὲ ἀγαπᾷ, εἶπεν ἐκ δευτέρου ἡ Πεπίτα, ἀπαντῶσα εἰς τὸ δύσπιστον ἐκεῖνο βλέμμα.

— Σεῖς αἱ γυναῖκες εἰσθε χειρότεραι τῶν χολῶν, εἶπεν ὁ Ἐπιτροπος. Πετᾶτε τὰ καλόθερα κατὰ τὴν μερίστην αὐτῶν χρεῖαν.

— Δὲν σὰς τὸ ἔλεγα ἐγώ; Εἶμαι πολὺ κακὴ!

— Ἔστω, χάριν τοῦ Θεοῦ! Ἔλα, ἡσύχασε. Ἡ εὐπλαγχνία τοῦ Θεοῦ εἶνε ἄπειρος. Διηγῆθήτι μοι τί συνέβη.

— Τί συνέβη; Συνέβη ὅτι τὸν θέλω, ὅτι τὸν ἀγαπῶ, ὅτι τὸν λατρεύω, ὅτι ἐπίσης μὲ ἀγαπᾷ, ἂν καὶ ἀγωνίζεται ὅπως καταπνίξῃ τὸν ἔρωτά του, καὶ ἴσως θὰ τὸ κατορθώσῃ, καὶ ὅτι καὶ σεῖς, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζετε, ἐπταίσαστε πολὺ εἰς ὅλα αὐτὰ.

— Αὐτὸ μοῦ ἔλειπε! Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ πταίω ἐγώ;

— Διὰ τῆς ἀρκῆς, ἰδιαζούσης ὑμῖν ἀγαθότητος, δὲν ἐκάρνατε ἄλλο, εἰμὴ νὰ μοὶ ἐπαινῆτε τὸν δὸν Λουδοβίκον, καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ εἶπατε καὶ εἰς αὐτὸν τὰ μεγαλειότερα ἐγκώμια περὶ ἐμοῦ, ἂν καὶ πολὺ ὀλίγον εἶμαι ἀξία... Τί θὰ συνέβαινε λοιπὸν; εἶμαι ἐκ σιδήρου ἐγώ; Μῆπως ἔχω πλείονα τῶν εἰκοσι ἐτῶν;

— Ἐχεις πέρα πολὺ δίκαιον. Εἶμαι

ἓνας τρελλός. Συνετέλεσα τὰ μέγιστα εἰς τὴν πρᾶξιν ταύτην τοῦ Ἐωσφόρου.

Ὁ κύριος Ἐπιτροπος ἦτο τόσον ἀγαθὸς καὶ τόσον ταπεινός, ὥστε ὅτε ἔλεγε τὰς φράσεις ταύτας ἦτο τεθορυβημένος καὶ συντετριμμένος, ὡς ἂν αὐτὸς ἦτον ὁ ἔνοχος καὶ ἡ Πεπίτα ὁ δικαστής.

Ἐνόησεν ἡ Πεπίτα τὸν τραχὺν ἐγωισμόν, μεθ' οὗ εἶχε θεωρήσει συνένοχον καὶ μικροῦν δεῖν καὶ κύριον δρᾶστην τοῦ σφάλματός της τὸν πατέρα Ἐπιτροπον, καὶ τῷ εἶπεν:

— Μὴ λυπεῖσθε, πάτερ μου. Μὴ λυπεῖσθε, πρὸς Θεοῦ! Ἰδέτε πόσον εἶμαι διεστραμμένη! Ὑποπίπτω εἰς βαρύτατα ἁμαρτήματα, καὶ ζητῶ νὰ ἀποδείξω ὑπόλογον δι' αὐτὰ τὸν καλλίτερον καὶ ἐναρετώτερον τῶν ἀνθρώπων! Οὐχὶ οἱ ἔπαινοί σας πρὸς ἐμέ διὰ τὸν δὸν Λουδοβίκον, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοί μου καὶ ἡ ὀλίγη φρόνησίς μου μὲ κατέστρεψαν.

«Καὶ ποτὲ ἂν δὲν μοὶ ὀμιλοῦσατε περὶ τῶν προτερημάτων τοῦ δὸν Λουδοβίκου, περὶ τῶν γνώσεών του, τῆς εὐφυΐας του, καὶ τῆς ἐνθουσιώδους καρδίας του, ἐγὼ ἤθελον ἀνακαλύψῃ ταῦτα ἀκούουσα αὐτὸν ὀμιλοῦντα, διότι ἐπὶ τέλους, δὲν εἶμαι τόσον στενοκέφαλος καὶ ἀγροῖκος. Ἐκτός τούτου μὲ προσεῖλκυσε διὰ τῆς ὠραιότητος τοῦ προσώπου του, διὰ τῆς φυσικῆς διακρίσεως καὶ ἀπροσποιήτου κομψότητος τῶν τρόπων του, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν του τῶν πλήρων πυρὸς καὶ εὐφυΐας, καὶ δι' ὀλοκλήρου, τέλος, τοῦ ἀτόμου του, ὅπερ μοὶ φαίνεται ἀξιαγάπητον καὶ θελκτικόν. Οἱ ἔπαινοί σας μόνον συνετέλεσαν νὰ κολακεύωσι τὴν ἐπιθυμίαν μου, ὄχι νὰ διεγείρωσιν αὐτήν.

«Μὲ ἐμάγευσαν, διότι συνέπιπτον μὲ τὰς ἰδέας μου, καὶ ἦσαν οἰονεὶ ἡ κολακευτικὴ ἠχώ, καίτοι ἀσθενεστάτη, τῶν σκέψεών μου. Τὸ εὐγλωττότερον ἐγκώμιον, ὅπερ εἶχετε κάμει πρὸς ἐμέ διὰ τὸν δὸν Λουδοβίκον, δὲν συνεκρίνετο οὐδὲ μακρόθεν εἰς τὰ ἐγκώμια, ἅτινα ἀνευ λέξεων ἔπλεξα δι' αὐτὸν ἕκαστον δευτερόλεπτον, ἐκάστην στιγμὴν, ἐν τῷ βᾶθει τῆς ψυχῆς μου.

— Μὴ ἐξάπτεσθε, κόρη μου! διέκοψεν ὁ Ἐπιτροπος.

Ἡ Πεπίτα ἐξηκολούθησε μετὰ μείζονος ἐξάψεως:

— Ἀλλ' ὁποία διαφορὰ μεταξὺ τῶν ἐγκωμίων σας καὶ τῶν σκέψεών μου! Ὑμεῖς διεβλέπετε καὶ ἐσκιαγραφεῖτε ἐν τῷ δὸν Λουδοβίκῳ τὸ παραδειγματικὸν πρότυπον τοῦ ἱερέως, τοῦ ἱεραποστόλου, τοῦ ἀποστολικοῦ ἀνδρός, ὅτε μὲν κηρύσσοντας τὸ εὐαγγέλιον εἰς μακρυνὰς χώρας, καὶ προσηλυτίζοντας ἀπίστους, ὅτε δὲ ἐργαζομένου ἐν Ἰσπανίᾳ πρὸς ἀνύψωσιν τοῦ Χριστιανικοῦ γοήτρου, τόσον τὴν σήμερον ἐλείποντος ἕνεκεν τῆς ἀσεβείας τῶν μὲν, καὶ τῆς ἐλλείψεως ἀρετῆς, φιλανθρωπίας καὶ παιδείας τῶν δέ. Ἐγὼ, τοῦναντίον, ἐφανταζόμενον αὐτὸν χαρίεντα, ἐρωτευμένον, λησμονοῦντα τὸν Θεὸν δι' ἐμέ, θυσιάζοντά μοι τὴν ζωὴν του, δίδοντά μοι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ὄντα στήριγμά μου, προστασίαν μου, γλυκὺν σύντροφόν μου. Ἐπε-

θύμουν νὰ κάμω μίαν ἱεροσουλίαν. Ὁνειροπόλουν νὰ τὸν κλέψω παρὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ, ὡς ὁ κλέπτης, ὁ ἐχθρὸς τοῦ οὐρανοῦ, ὁ ἀρπάζων τὸ πλουσιώτερον κόσμημα τῶν σεπτῶν ἐπιταφίων. Διὰ νὰ ἐκτελέσω δὲ τὴν κλοπὴν ταύτην, ἀπέβαλα τὰ πένθιμα τῆς χηρείας καὶ τῆς ὀρφανείας, καὶ ἐνεδύθην ἐν ἀμαρτωλῇ πολυτελείᾳ· παρήτησα τὴν μόνωσίν μου καὶ ἐζήτησα καὶ προσεκάλεσα τὸν κόσμον ἐν τῷ οἴκῳ μου. Προσεπάθησα νὰ ἦμαι ὠραία, ἐπεμελήθην μετὰ κατοχθονίου προσοχῆς τοῦ ἀθλίου τούτου σώματος, ὅπερ μέλλει νὰ ριφθῆ εἰς τὸν τάφον καὶ νὰ μεταβληθῆ εἰς ποταπὴν κόνιν, καὶ προσέβλεψα, τέλος, εἰς τὸν δὸν Λουδοβίκον διὰ προκλητικῶν βλεμμάτων, καὶ θλιβούσα τὴν χειρὰ του ἐζήτησα νὰ μεταδώσω ἐκ τῶν φλεβῶν μου εἰς τὰς ἰδικὰς του τὸ πῦρ τοῦτο τὸ ἀσβεστον, ὅφ' οὐ καταφλέγομαι.

— Ἄ! κόρη μου, κόρη μου! Πόσον λυποῦμαι ἀκούων σε! Ποῖος ποτὲ ἠδύνατο νὰ φαντασθῆ τοιοῦτόν τι!

— Εἶνε καὶ ἄλλα εἰσέτι, προσέθηκεν ἡ Πεπίτα, κατῶρθωσα, ὥστε ὁ δὸν Λουδοβίκος νὰ μὲ ἀγαπήσῃ. — Μοὶ τὸ ἐξέφραζε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν του. Ναί! ὁ ἔρωσ τοῦ ἦτο τόσο βαθύς, τόσο διάπυρος, ὅσον ὁ ἰδικός μου. Ἡ ἀρετὴ του, ἡ βλέψις αὐτοῦ πρὸς τὰ αἰώνια ἀγαθὰ, αἱ ἀνδρική του προσπάθειαι, ἔτειναν εἰς τὸ νὰ νικήσωσι τὸ ἀνοίκειον τοῦτο πάθος. Προσεπάθησα νὰ τὸν ἐμποδίσω. Μίαν φορὰν, μετὰ πολυήμερον ἀπουσίαν, ἦλθε νὰ μὲ ἴδῃ, καὶ μὲ εὔρε μόνην. Ἐνῶ μοὶ ἔδωκε τὴν χεῖρα ἐκλαυσά. Χωρὶς νὰ ὀμιλήσω, μοὶ ἐνέπνευσε ὁ δαίμων μίαν κατηραμένην βωδὴν εὐγλωττίαν, καὶ τῷ ὑπέδειξα τὸν πόνον μου, διότι με περιεφρόνει, διότι δὲν μὲ ἠγάπα, διότι προετίμα τοῦ ἔρωτός μου, ἄλλον ἔρωτα ἀσπίλον. Αὐτὸς δὲν κατῶρθωσε νὰ ἀντιστῆ εἰς τὸν πειρασμόν, καὶ ἐπλησίασε τὸ στόμα του εἰς τὸ πρόσωπόν μου, διὰ νὰ μοὶ σπογγίσῃ τὰ δάκρυα. Τὰ στόματά μας ἠνώθησαν. Ἐὰν κατὰ θεῖαν συντυχίαν δὲν ἐφθάνατε σεῖς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, τί θὰ ἐγεγινόμην;

— Τί ἐντροπή, κόρη μου, τί ἐντροπή! εἶπεν ὁ γέρον.

Ἡ Πεπίτα ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ ὡς ἄλλη Μαγδαληνὴ.

Αἱ χεῖρές της ἦσαν πράγματι ὠραῖαι, ὠραιότεραι ἢ ὅσον παρέστησεν αὐτὰς ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς του ὁ δὸν Λουδοβίκος.

Ἡ λευκότης αὐτῶν, ἡ λαμπρὰ αὐτῶν διαφάνεια, τὸ λεπτοφυές τῶν δακτύλων, τὸ ὑπέρυθρον, καθαρὸν καὶ στίλβον τῶν μαργαριτοειδῶν ὀνύχων, τὸ πᾶν ἦτο πεπλασμένον, ὅπως διαστρέφῃ τὸν νοῦν οἰοδηῖ ποτε ἀνθρώπου.

Ὁ ἐνάρετος Ἐπίτροπος κατενόησε, μὲ ὄλα τὰ ὀγδοήκοντα ἔτη του, τὴν πτώσιν ἢ τὸ παραπάτημα τοῦ δὸν Λουδοβίκου.

— Κόρη μου, ἀνέκραξε, μὴ εἶσαι ὑπερβολικὴ! Μὴ μοὶ σπαράττης τὴν καρδίαν! ἠσύχασε. Ὁ δὸν Λουδοβίκος θὰ μετενόησεν ἀναμφιβόλως διὰ τὸ σφάλμα του. Μετανόησον καὶ σὺ ἐπίσης, καὶ ἐτελείωσον.

Ὁ Θεὸς θὰ σᾶς συγχωρήσῃ, καὶ θὰ σᾶς κάμῃ ἀγίους. Ἀφοῦ ὁ δὸν Λουδοβίκος ἀναχωρεῖ μεθαύριον, εἶνε δεῖγμα ἐναργές, ὅτι ἡ ἀρετὴ ἐθριάμβευσε ἐν αὐτῷ, καὶ φεύγει μακρὰν σοῦ, ὅπως ὀφείλει, ἵνα κάμῃ τὴν μετάνοιαν τοῦ ἀμαρτημάτος του, ἐκπληρώσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του, καὶ φθάσῃ εἰς τὸν προορισμὸν αὐτοῦ.

— Καλὸν εἶνε αὐτό, ὑπέλαβεν ἡ Πεπίτα, νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του, . . . νὰ φθάσῃ εἰς τὸν προορισμὸν του . . . καὶ νὰ φονεύσῃ πρότερον ἐμέ! . . . Διατί μὲ ἠγάπησε, διατί μὲ ἔκαμεν ὑπερήφανον, διατί μὲ ἠπάτησε; Τὸ φίλημά του ἦτο σφραγίς, ἦτο σίδηρος πεπυρακτωμένος, δι' οὐ μὲ ἐστιγματίσει καὶ μὲ ἐσφράγισεν, ὡς αἰχμαλώτόν του. Τώρα, ὅτε εἶμαι ἐστιγματισμένη καὶ αἰχμαλωτισμένη, μὲ ἐγκαταλίπει καὶ μὲ πωλεῖ, καὶ μὲ δολοφονεῖ. Εὐτυχῆ ἀπαρχὴν ζητεῖ νὰ κάμῃ τῶν περιουσιῶν του, τῶν κληρονομιάτων του καὶ τῶν εὐαγγελικῶν θριάμβων του! Δὲν θὰ γίνῃ ὄχι, δὲν θὰ γίνῃ, μὰ τὸν Θεόν.

Ἡ παραφορὰ αὐτῆ τῆς ὀργῆς καὶ τοῦ ἐρωτικοῦ πόνου ἐξέπληξε τὸν Ἐπίτροπον.

Ἡ Πεπίτα εἶχεν ἐγερεθῆ. Τὰ κινήματά της, αἱ χειρονομίαι της εἶχον τραγικὴν τινα ζωηρότητα. Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐξήστραπτον ὡς δύο ἐγχειρίδια. Ἐλαμπον ὡς δύο ἥλιοι. Περιῆλθε τὴν αἰθουσαν διὰ μεγάλων βημάτων. Δὲν ἐφάνετο πλέον ὡς δευτὴν κεμὰς, ἀλλ' ὡς ὠργισμένη λέαινα.

— Λοιπὸν τί, εἶπεν ἀτενίζουσα ἐκ νέου τὸν Ἐπίτροπον, θὰ μὲ περιπικίξῃ, θὰ κατασπαράξῃ τὴν καρδίαν μου θὰ τὴν ἐξευτελίσῃ, θὰ τὴν καταπατήσῃ, ἀφοῦ μοὶ τὴν ἤρπασε δι' ἀπάτης; Ὅχι μὲ ἐνθυμηθῆ! Ὅχι μὲ τὴν πληρώσῃ! Ἐὰν εἶνε τόσο ἀγιος, ἐὰν εἶνε τόσο ἐνάρετος, διατί μὲ ἠτένισεν, ὑπισχνούμενός μοι τὸ πᾶν διὰ τοῦ βλέμματός του; Ἐὰν ἀγαπᾷ τόσο τὸν Θεόν, διατί βλάπτει πτωχὸν πλάσμα τοῦ Θεοῦ; Εἶνε εὐσπλαγχνίαν τοῦτο; Εἶνε θρησκεία; Οὐχί, εἶνε ἐγωϊσμός ἀμετρος.

Ἡ ὀργὴ τῆς Πεπίτας δὲν ἠδύνατο νὰ διαρκέσῃ πολὺ.

Εἶποῦσα τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις, ἐλιποψύχησε. Κατέπεσεν ἐπὶ τινος ἔδρας, κλαίουσα μᾶλλον ἢ πρότερον, μετ' ἀληθοῦς ἀδημονίας.

Ὁ Ἐπίτροπος ἠσθάνθη τὴν τρυφερότην συμπαθείαν. Ἄλλ' ἀνέκτισε τὴν σταθερότητά του, βλέπων ὅτι ὁ ἐχθρὸς παρεδίδοτο.

— Πεπίτα, κόρη μου, εἶπε, σύνελθε. Μὴ βρασιάζεσαι οὕτω. Ἀναλογίσθητι, ὅτι ἐκεῖνος θὰ ἠγωνίσθη πολὺ διὰ νὰ νικήσῃ ἐκυτόν, ὅτι δὲν σὲ ἠπάτησεν. Ὅτι σὲ ἀγαπᾷ ἐξ ὅλης ψυχῆς, ἀλλ' ὅτι ὁ Θεὸς καὶ ἡ ὑποχρέωσις του προηγούνται παντὸς ἄλλου. Ὁ βίος οὗτος εἶνε λίαν βραχύς καὶ ταχέως περᾷ. Ἐν τῷ οὐρανῷ θὰ ἐνωθῆτε καὶ θὰ ἀγαπᾶσθε, ὅπως ἀγαπῶνται οἱ ἀγγελοι. Ὁ Θεὸς θὰ δεχθῆ τὴν θυσίαν σας, καὶ θὰ σᾶς βραβεύσῃ, καὶ θὰ σᾶς ἀνταμείψῃ ἀδρόως. Καὶ αὐτὴ ἡ φιλευχέρεια σου πρέπει νὰ ἦναι ἱκανοποιημένη. Πόσον θὰ ἀξίζης, ἀφοῦ ἔκαμες νὰ κλονί-

σθῆ καὶ νὰ ἀμαρτήσῃ ἔτι, εἰς ἀνθρώπος, οἷος ὁ δὸν Λουδοβίκος! Πόσον βαθεῖαν πληγὴν θὰ ἐνεχάραξες ἐν τῇ καρδίᾳ του! Ἀρκέσθητι εἰς τοῦτο! Ἐσο γενναιοφρῶν! ἔσο ἰσχυρὰ! . . .

» Ἄφες τὸν νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπόβαλον ἐκ τοῦ στήθους σου τὸ πῦρ τοῦ ἀκαθάρτου ἔρωτος. Ἀγάπα τὸν ὡς πλησίον σου, διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ. Φύλαξον ἐν τῇ μνήμῃ σου τὴν εἰκόνα του, ἀλλ' ὡς πλάσματος προσφιλοῦς σοι, τηροῦσα διὰ τὸν Πλάστην τὸ εὐγενέστερον μέρος τῆς ψυχῆς. Δὲν ἠξέρω τί σοὶ λέγω, κόρη μου, διότι εἶμαι λίαν τεταραγμένος. Ἄλλ' εἶσαι πολὺ εὐφυής, καὶ μὲ ἐννοεῖς ὅπως καὶ ἂν σοὶ ὀμιλῶ. Ἄλλως τε, ὑπάρχουσιν ἔτι καὶ ἄλλοι λόγοι κοινωνικοί, οἵτινες θὰ ἀντετάσσοντο εἰς τοὺς τυφλοὺς τοῦτους ἔρωτας, καὶ ἂν ἀκόμη ἡ ὑπόσχεσις καὶ ὁ προορισμὸς τοῦ δὸν Λουδοβίκου δὲν παρεμβάλλοντο. Ὁ πατήρ σου σὲ ζητεῖ. Ἐποφθαλμιᾷ τὴν χειρὰ σου, ὅσον καὶ ἂν σὺ δὲν τὸν ἀγαπᾷς. Θὰ φανῆ καλὸν ἄρα γε νὰ γνωσθῆ ὅτι ὁ υἱὸς εἶνε ἀντεραστῆς τοῦ πατρός; Δὲν θὰ δυσαρεστηθῆ ὁ πατήρ κατὰ τοῦ υἱοῦ του, πρὸς χάριν σου; Ἴδὲ πόσον φοβερὸν εἶνε τοῦτο, καὶ κυριεύσον σεαυτὴν, δι' ἀγάπην τοῦ ἐσταυρωμένου, καὶ τῆς εὐλογημένης αὐτοῦ μητρὸς.

— Πόσον εἶνε εὐκόλον νὰ δίδῃ τις συμβουλὰς! ἀπήνησεν ἡ Πεπίτα καθημένη, ἀλλὰ πόσον μοι εἶνε δύσκολον νὰ ἀκολουθήσω αὐτάς, ὅταν ὑπάρχῃ οἰονεῖ τις ἀγρία καὶ λυσσώδης θύελλα ἐν τῇ κεφαλῇ μου! Φοβοῦμαι μὴ παραφρονήσω.

— Αἱ συμβουλαι ἄς σοὶ δίδω εἶνε διὰ τὸ καλὸν σου. Ἄφες νὰ ἀναχωρήσῃ ὁ δὸν Λουδοβίκος. Ἡ ἀπουσία εἶνε ἰσχυρὸν φάρμακον διὰ τὸν ἔρωτα. Αὐτὸς μὲν θὰ ἱατρευθῆ ἐκ τοῦ πάθους του, ἐπιδιδόμενος εἰς τὰς σπουδὰς του, καὶ ἀφιερούμενος εἰς τὸ θυσιαστήριον. Σὺ δέ, ὅτε θὰ εἶνε μακρὰν ὁ δὸν Λουδοβίκος, βαμνηδὸν θέλεις κατευνασθῆ, καὶ θὰ τηρήσῃς αὐτοῦ εὐχάριστον καὶ μελαγχολικὴν ἀνάμνησιν, ἥτις δὲν θὰ σὲ βλάψῃ. Ὅχι εἶνε ὡς ὠραία τις ποίησις, ἥτις θὰ ἐπιχρυσώσῃ διὰ τοῦ φωτός της τὴν ὑπαρξίν σου. Ἐὰν ὄλαι σου αἱ ἐπιθυμίαι ἐξεπληροῦντο. . . τίς οἶδεν. . . Οἱ ἐπίγειοι ἔρωτες εἶνε ὀλίγον διαρκεῖς. Αἱ ἡδοναί, ἄς ἡ φαντασία διαβλέπει, καὶ γευόμεναι καὶ ἀπολαμβανόμεναι μέχρι τρυγός, εἶνε μὴδὲν ἀπέναντι τῶν ἀπολιπομένων πικριῶν! Πόσον καλλίτερος θὰ εἶνε ὁ ἔρωσ σας, ἂν, μόλις ἤδη μολυνθεῖς, καὶ μόλις ρυπανθεῖς, ἐχάνετο καὶ ἐξητμίζετο νῦν, ἀνερχόμενος εἰς τὸν οὐρανόν, ὡς νέφος θυμαμάματος τοῦ ἔρωτος ἐκείνου, ὅστις, ἀπαξ ἀπολαυσθεῖς, θὰ ἐξέπνεεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀηδίας! Ἐσο ἰσχυρὰ, ὅπως ἀπομακρύνῃς τὸ ποτήριον ἀπὸ τῶν χειλέων σου, ὅταν μόλις ἐγεύσθῃς τοῦ περιεχομένου ἐν αὐτῷ ποτοῦ. Πρόσπερον τὸ ποτόν τοῦτο θυσίαν καὶ προσφορὰν πρὸς τὸν θεῖον Σωτήρα. Αὐτὸς δὲ εἰς ἀνταμοιβὴν θέλει σοὶ δώσει ἐκ τοῦ ποτοῦ ἐκείνου, ὅπερ ἔδωκε πρὸς τὴν Σαμαρίτιδα ποτοῦ, ὅπερ δὲν βλάπτει, ὅπερ

κατευνάζει τὴν δόξαν, καὶ ὅπερ χαρίζει ζῶν τὴν αἰώνιον.

— Πάτερ μου! πάτερ μου! πόσον εἶσαι καλός! οἱ ἅγιοί σου λόγοι μοι δίδουσιν ἀνδρείαν. Θὰ κρατηθῶ, θὰ νικήσω ἑμαυτὴν. Θὰ ἦτο ἐντροπή, εἴ! δὲν θὰ ἦτο ἐντροπή ἐάν, ἐνῶ ὁ δὸν Λουδοβίκος κατώρθου νὰ καταστείλῃ καὶ νὰ νικήσῃ ἑαυτόν, ἐγὼ νὰ ἦμαι ἀκρατής, καὶ νὰ μὴ κατορθώσω τοῦτο; "Ἄς φύγῃ. Μεθαύριον ἀναχωρεῖ. "Ἄς ὑπάγῃ εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ἰδέτε τὸ ἐπισκεπτήριόν του. Χθὲς ἦλθε νὰ μὲ ἀποχαιρετίσῃ μετὰ τοῦ πατρὸς του, καὶ δὲν τὸν ἐδέχθη. "Ἦδη δὲν θὰ τὸν ἴδω πλέον. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τηρήσω οὐδὲ τὴν ποιητικὴν ἀνάμνησιν περὶ ἧς μοι ὀμιλεῖτε: ὁ ἔρωσ οὗτος ἦτο εἰς ἐφιάλτης. Θὰ τὸν διώξω μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ.

— Καλὰ! κάλλιστα. Οὕτω σὲ θέλω ἐνεργητικὴν, ἰσχυράν!

— Φεῦ! πάτερ μου! Ὁ Θεὸς ἐτιμώρησε τὴν ὑπεροψίαν μου διὰ τοῦ κτυπήματος τούτου: ἡ ματαιοφροσύνη μου ἦτο θρασυτάτη, καὶ ἦσαν ἀπαραίτητοι αἱ περιφρονήσεις τοῦ ἀνθρώπου τούτου, διὰ νὰ γείνω ὅσον ὀφείλω ταπεινόφρων. Δύναμαι νὰ εἶμαι μᾶλλον τεταπεινωμένη, καὶ μᾶλλον ὑποτεταγμένη εἰς τὴν τύχην μου; Ἔχει δίκαιον ὁ δὸν Λουδοβίκος. Δὲν εἶμαι ἀξία αὐτοῦ. Πῶς θὰ ἠδυνάμην, ὅσον καὶ ἂν προσεπάθουν, νὰ ὑψωθῶ μέχρις αὐτοῦ, νὰ τὸν ἐννοήσω καὶ νὰ θέσω εἰς τελείαν συγκαινωνίαν τὸ πνεῦμά μου μετὰ τοῦ ἰδικοῦ του; Ἐγὼ εἶμαι ἀγροῖκος χωρική, ἀπαίδευτος, ἀγράμματος. Αὐτὸς δὲ δὲν ὑπάρχει ἐπιστήμη ἢ νὰ μὴ ἐννοῆ, οὐδ' ἀπόρρυτον, ὅπερ νὰ ἀγνοῆ, οὐδὲ σφαῖρα σκοτεινὴ τοῦ πνευματικοῦ κόσμου, εἰς ἣν νὰ μὴ ἀνυψοῦται. Ἀνέρχεται ἐκεῖσε διὰ τῶν πτερυγῶν τῆς εὐφρίας του, καὶ ἀφίνει ἐμὲ, πτωχὴν καὶ κοινὴν γυναῖκα, ἐδῶ, εἰς τὸ ταπεινὸν τοῦτο ἔδαφος, ἀνίκανον νὰ τὸν ἀκολουθήσω οὐδὲ κἄν διὰ τῆς ἀσθενεστάτης ἐλπίδος, καὶ τῶν ἀπραμυθῆτων στεναγμῶν μου.

— Ἀλλὰ, Πεπίτα, μὴ λέγῃς, μὴ σκέπτεσαι τοῦτο. Ναί, ὁ δὸν Λουδοβίκος δὲν σὲ περιφρονεῖ διὰ τὴν ἀμάθειάν σου, οὐδὲ διότι εἶνε αὐτὸς πολὺ σοφός καὶ σὺ δὲν τὸν ἐννοεῖς, οὐδὲ δι' ὅλας αὐτὰς τὰς ἀνοησίας, ἃς μοι συρράπτεις ἐδῶ! Ἀπέρχεται, διότι ἔχει νὰ ἐκπληρώσῃ καθήκοντα πρὸς τὸν Θεόν: καὶ σὺ πρέπει νὰ εὐχαριστηθῇς, ὅτι ἀπέρχεται, διότι θὰ θεραπευθῇς ἐκ τοῦ ἔρωτός σου, καὶ ὁ Θεὸς θὰ σοὶ ἀποδώσῃ τὸ γέρας τόσον μεγάλης θυσίας.

Ἡ Πεπίτα, ἥτις δὲν ἔκλειε πλέον, καὶ εἶχε σπογγίσει διὰ τοῦ μανδυλίου τὰ δάκρυά της, ἀπήντησεν ἡσύχως:

— Ἐχει καλῶς, πάτερ μου! θὰ χαρῶ σχεδὸν χαίρομαι ἤδη, διότι ἀπέρχεται. Ἐπιθυμῶ νὰ παρῆλθῃ ἡ αὐριον, καὶ τὴν ἐπομένην θὰ ἔλθῃ ἡ Ἀντωνία καὶ νὰ μοι εἴπῃ ὅταν ἐξυπνήσω: «πᾶσι πλέον ὁ δὸν Λουδοβίκος». Καὶ θὰ ἴδῃτε τότε πῶς θέλει ἐπανέλθει ἡ πρώτη γαλήνη καὶ ἡρεμία ἐν τῇ καρδίᾳ μου.

— Ἔστω οὕτως, εἶπεν ὁ Ἐπίτροπος. Καὶ πεπεισμένος, ὅτι εἶχεν ἐκτελέσει

θαῦμά τι, καὶ εἶχε σχεδὸν θεραπεύσει τὸ πάθος τῆς Πεπίτας, τὴν ἀπεχαιρέτισε καὶ ἐπορεύθη εἰς τὸν οἶκόν του, χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἀντιστῇ εἰς πειρασμόν τινα ματαιοφροσύνης, ἀναλογιζόμενος τὴν ἐπιρροήν, ἣν ἔσχεν ἐπὶ τοῦ εὐγενοῦς πνεύματος τῆς πολυτίμου ἐκείνης κόρης.

* *

Ἡ Πεπίτα, ἥτις εἶχεν ἐγερθῆ, ὅπως προπέμψῃ τὸν Ἐπίτροπον, μόλις ἐπανεκλείσει τὴν θύραν καὶ ἀπέμεινε μόνη, ὄρθια, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου, ἔστη ἐπὶ στιγμὴν ἀκίνητος, μὲ τὸ βλέμμα ἀπλανές καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνευ δακρύων. Θὰ ὑπεμείνησκεν εἰς τὸν ποιητὴν ἢ τὸν καλλιτέχνην τὴν εἰκόνα τῆς Ἀριάδνης, οἷαν περιγράφει αὐτὴν ὁ Κάτουλλος, ἐγκαταλελειμμένην ὑπὸ τοῦ Θησέως ἐπὶ τοῦ βράχου τῆς Νάξου. Αἰφνης δὲ τότε, ὡς ἂν εἶχε λύσει δεσμόν τινα, ὅστις ἔσφιγγε τὸν λαϊμόν της, ὡς ἂν εἶχε διαρρήξει κλοιὸν ὅστις τὴν ἔπνιγεν, ἡ Πεπίτα ἐξερράγη εἰς παραπονετικὰς οἰμωγὰς, εἰς χειμάρρους δακρύων, καὶ ἀφῆκε νὰ καταπέσῃ τὸ ὄρατον καὶ λεπτοφυὲς σῶμά της, ἐπὶ τῶν ψυχρῶν πλακῶν τοῦ ἐδάφους. Ἐκεῖ δέ, κεκαλυμμένην ἔχουσα τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν, τὴν κόμην ἀνώμκλον, καὶ τὰ ἐνδύματα ἐν ἀταξίᾳ, ἐξηκολούθησε τοὺς λυγμούς καὶ τὰς οἰμωγὰς της.

Οὕτω ἤθελε μείνει ἐπὶ πολὺ, ἐὰν δὲν ἔφθανεν ἡ Ἀντωνία.

Ἡ Ἀντωνία τὴν ἤκουσε κλαίουσαν, πρὶν ἢ τὴν ἴδῃ, καὶ ὤρμησεν εἰς τὸ δωμάτιον. Ὅτε δὲ τὴν εἶδεν ἐξηπλωμένην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, κατελήφθη ὑπὸ βιαίας πρκαυράς.

— Κύτταζε ἐκεῖ, εἶπεν, αὐτὸς ὁ σιχαμερός, ἀνόητος, παληόγερος, τί ἐπιτήδειος ποῦ εἶνε νὰ παρηγορῇ τὰς φίλας του! Κάτι θὰ τῆς ἔκαμε, κάτι θὰ τῆς εἶπε πάλι τῆς ἀγαπημένης αὐτῆς κόρης μου, καὶ μοῦ τὴν ἄφηνεν ἐδῶ μισοαποθαμμένην, καὶ αὐτὸς ἐγύρισε στὴν ἐκκλησίᾳ νὰ ἐτοιμασθῇ νὰ ψάλλῃ τὰ νεκρώσιμα, νὰ τὴν ραντίσῃ μὲ τὸ ὕσσωπον, καὶ νὰ τὴν θάψῃ χωρὶς καὶ νὰ τὸ καλοσυλλογισθῇ κἄν.

Ἡ Ἀντωνία ἦτο τεσσαρακοντοῦτις, πλὴν στιβαρὰ εἰς τὴν ἐργασίαν, ἀκμαῖα καὶ ἰσχυροτέρα πολλῶν ἐργατῶν. Συχνάκις ἀνήγειρε σχεδὸν μὲ τὴν μίαν χεῖρα φόρτωμα ἐξ ἐννεμήκοντα λιτρῶν ἐλαίου ἢ οἴνου, καὶ τὰ ἐπέθετεν ἐπὶ τῆς ράχως τῆς ἡμιόνου, ἣ ἐφορτώνετο μέγαν σάκκον ἐκ σίτου καὶ τὸν ἀνεβίβαζεν εἰς τὸ ὑπερῶν, ὅπου εὐρίσκετο ὁ σιτοβολῶν. Ἄν καὶ ἡ Πεπίτα δὲν ἦτο βεβαίως τεμάχιον ἀχύρου, ὅμως ἡ Ἀντωνία τὴν ἀνήγειρεν εἰς τοὺς βραχίονάς της ὡς ἂν ἦτο τοιαύτη, καὶ τὴν ἐπέθηκε μετὰ πολλῆς προσοχῆς ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, ὅπως τοποθετῇ τις τὸ εὐθραυστότερον καὶ λεπτοφύστερον ἐπιπλόν, ἵνα μὴ διαρραγῇ.

— Τί λύπη εἶνε αὐτή; ἠρώτησεν ἡ Ἀντωνία. Στοιχηματίζω ὅτι θέλεις, πῶς αὐτὸς ὁ ἀτσιγγανὸς ὁ παπᾶς θὰ σοῦ εἴπῃ πάλι τίποτε πικρὰ λόγια, καὶ θὰ σοῦ ἐκαταλύσῃ τὴν καρδιά σου.

Ἡ Πεπίτα ἐξηκολούθει κλαίουσα καὶ στενάζουσα χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ.

— Ἐλα, ἄφησε τὰ κλάμματα, καὶ πές μου τί ἔχεις. Τί σοῦ εἶπεν ὁ παπᾶς; — Δὲν μοῦ εἶπε τίποτε προσβλητικόν, ἀπήντησεν ἐπὶ τέλους ἡ Πεπίτα.

Βλέπουσα δὲ ὅτι ἡ Ἀντωνία ἐπερίμενε μετ' ἐνδιαφέροντος ἀπάντησιν, καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐκχύσῃ τὴν καρδίαν της πρὸς ἐκείνην, ἥτις τὴν συνεπάθει ἀνθρωπινώτερον καὶ τόσον καλῶς τὴν ἠννοεῖ, ἡ Πεπίτα ὠμίλησεν ὡς ἐξῆς:

— Ὁ Ἐπίτροπος μὲ παραινεῖ μετὰ γλυκύτητος νὰ μετανοήσω διὰ τὰ σφάλματά μου, ν' ἀφήσω τὸν δὸν Λουδοβίκον ν' ἀναχωρήσῃ ἐν εἰρήνῃ. Νὰ χαρῶ διὰ τὴν ἀπομάκρυνσίν του, νὰ τὸν λησμονήσω. Ἐγὼ εἶπα ναὶ εἰς ὅλα αὐτά. Ὑπεσχέθη νὰ χαρῶ διὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ δὸν Λουδοβίκου, ἠθέλησε νὰ τὸν λησμονήσω καὶ νὰ τὸν μισήσω ἀκόμη. Ἄλλ' ἰδέ, Ἀντωνία. Δὲν εἰμπορῶ. Εἶναι βάρος ἀνώτερον τῶν δυνάμεών μου. Ὅταν ὁ Ἐπίτροπος ἦτο ἐδῶ, ἐνόμισα ὅτι ἠδυνάμην τὸ πᾶν, καὶ μόλις ἔφυγεν, ὡς ἂν ὁ Θεὸς μὲ ἄφινεν ἐκ τῆς χειρὸς του, ἀπόλεσα τὰς δυνάμεις μου, καὶ κατέπεσα ἀπελπισ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Εἶχον ὀνειρευθῆ ζῶν εὐδαίμονα πλησίον τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ὃν ἀγαπῶ. Ἐβλεπον ἤδη ἑμαυτὴν ἀνυψωθείσαν μέχρις αὐτοῦ διὰ τῆς θαυματουργήσεως τοῦ ἔρωτος, τὸ ἀνεπαρκὲς πνεῦμά μου, συγκαινωνήσαν μετὰ τοῦ ὑψιπετοῦς πνεύματός του, τὴν θέλησίν μου οὖσαν καὶ θέλησίν του, τὴν σκέψιν μου σκέψιν του, τὰς καρδίας μας συγχρόνως παλλούσας. Ὁ Θεὸς μοι τὸν δίδει, καὶ μὲ τὸν ἀφαιρεῖ, καὶ ἐγὼ μένω μόνη, ἀπελπισ καὶ ἀπαραμύθητος! Δὲν εἶναι ἀληθῶς τρομερόν;

[Ἔπεται συνέχεια]. ΑΝΤ. ΦΡΑΒΑΣΙΑΝΗΣ.

THEODORE DE BANVILLE

ΒΙΟΣ ΕΝ ΟΝΕΙΡΩΙ Διήγημα

Ἐν τῷ διασήμεῳ παρθεναγωγείῳ, ὑπαγομένῳ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῶν κυριῶν Ὀλλιβέ, φκοδομημένῳ δὲ ἐν ἡσυχῇ ὀδῷ τῆς συνοικίας Vieille - Estrapade, ἔνθα οἱ κῆποι, οὓς ἐσεβάσθησαν μέχρι τοῦδε αἱ νέκι οἰκοδομαί, κατέχουσιν ἀπεριόριστον διάστημα, ἡμέραν τινα τοῦ Ὀκτωβρίου δύο νεάνιδες, ἡ Λευκὴ δὲ Καστάν, ἡλικίας δεκατεσσάρων ἐτῶν καὶ ἡ Ἰωάννα δὲ Μελίδ, ἡλικίας δέκα καὶ τριῶν, ἀπαξιοῦσαι τὰ παίγνια τῶν συνομηλικῶν των, πύχριστουντο νὰ θαυμάζωσι τὴν ἐρυθρὰν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἐνῶ ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτῶν, ἀγόμενα τῆδε κίκεῖσε ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἐστροβίλιζον τὰ μεμαραμμένα φύλλα.

— Ἀλλὰ τί ἔχεις, ἀγαπητή μου; εἶπεν ἡ Λευκὴ αἰφνιδίως σταματήσασα: εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου διαφαίνεται ἀσυνήθης λάμψις. Ἡ φωνὴ σου τραυλίζει: τὸ βῆμά σου ἐκτάκτως κλονεῖται, καὶ ἐφ' ὀλοκλήρου τῆς μορφῆς σου ἐπιφαίνεται ἐκφρασις χαρᾶς. Τί ἔχεις; Τί σοι συμβαίνει; μήπως εὖρες κατὰ τύχην θησαυρὸν ἢ μέγαν μαργαρίτην ὡς κάρυον, ἐν τῷ

μονήρει τούτω σπηλαίῳ ἔνθα ψιθυρίζει μικρὸς ρύαξ καὶ ἔνθα ἐκτὸς σοῦ μόνης, οὐδεὶς ἄλλος εἰσέρχεται ;

— Ἄ ! εἶπεν ἡ Ἰωάννα· ἔχεις δίκαιον νὰ με ἐρωτᾷς, διότι ἔχω ἀνάγκην εἰς σὲ μόνην νὰ κάμω τὰς ἐκμυστηρεύσεις μου. Ναί· εἶμαι τρελλή· εἶμαι κατενθουσιασμένη, εἶμαι εὐτυχής. Ὁ σφοδρὸς πόνος, ἡ εὐτυχία αὕτη, ὁ ἀγνωστος πόθος, περὶ τοῦ ὁποίου τσακίς ὠμίλησαμεν, ναί, τὰ γνωρίζω πάντα ταῦτα. Ἀγαπῶ.

— Σὺ ; εἶπεν ἡ Λευκή.

— Ἄκουσε, ἀπεκρίθη ἡ Ἰωάννα. Ὁ νέος ὅστις μὲ ἀγαπᾷ εἶνε ἡλικίας δεκαεπτὰ ἐτῶν, ὠραῖος, ἔχει ὠραιότατην μέλαιναν κόμην, ὀφθαλμοὺς μελανοὺς καὶ ρεμβοὺς, χεῖλος ἐρυθρόχρουν, ἄνωθεν τοῦ ὁποίου φύεται μύσταξ λεπτότατος, σχεδὸν ἀδιόρατος. Ὁ λαιμὸς του εἶνε εὐτονος, λευκὸς δὲ ὡς ὁ ἰδικὸς μας. Ὀνομάζεται Ἐρρίκος. Μελετᾷ ἵνα εἰσέλθῃ εἰς τὴν στρατιωτικὴν σχολὴν τοῦ Σαιν - Σὺρ, μετ' ὀλίγον θὰ εἶνε ἀξιωματικός, καὶ μὲ ἀγαπᾷ. Ὅταν σκέπτεται δι' ἐμέ, οἱ ὀφθαλμοὶ του λάμπουσι καὶ καθίστανται κάθυγροι ὅταν ἐπιχειρῇ νὰ με ὀνομάσῃ : Ἰωάννα, ἢ νὰ προσφέρῃ κἄν ὑποκώφως τὸ ὄνομά μου.

— Ἀλλά ! ἀνεφώνησεν ἡ Λευκή σφόδρα ἐπλαγεῖσα, ποῦ εἶνε ; ποῦ τὸν εἶδες ;

— Δὲν τὸν εἶδον, ἀπεκρίθη ἡ Ἰωάννα, ἀλλὰ πάραυτα τὸ ἐνεθυμήθην. Ἡ εἰκὼν του εἶνε εὐκρινῶς ἐγκεχαραγμένη ἐν τῇ μνήμῃ μου καὶ μετὰ τῶν παραμικροτέρων λεπτομερειῶν, αἵτινες ἦτο δυνατόν καὶ νὰ μοι διαφύγωσιν. Ἀνεγνώρισα τὴν στιλπνότητα ἐπὶ τῶν λευκοτάτων ὀδόντων του, τῶν ἐπιμήκων βλεφάρων του, τῶν διὰ χρωστῆρος οἰονεὶ ζωγράφου κατεργασθειῶν ὀφρύων του καὶ τοῦ ὑπερηφάνου του στόματος, ὅπερ ἠδύναται δι' ἐμέ μόνην.

— Ἀλλά ! εἶπεν ἡ Λευκή φθάσασα εἰς τὸ ἄχρον ἄωτον τῆς ἐκπλήξεως· ἀφοῦ δὲν τὸν ἔχεις ἰδεῖ, πῶς γνωρίζεις ὅτι ὑπάρχει κἄν.

— Ἄ ! ἐπανάλαβεν ἡ Ἰωάννα ζωηρῶς, τὸ γνωρίζω, τὸ βλέπω, τὸ αἰσθάνομαι. Ἐὰν δὲν ὑπῆρχε, πῶς θὰ ἦτο παρὼν ἐν τῇ σκέψει μου ; ἤθελον μάθει τὸ ὄνομά του ;

Πῶς θὰ ἐπίστευον ὅτι μὲ ἀγαπᾷ ; Ποῦ εἶνε, δὲν τὸ γνωρίζω αὐτό. Ἴσως ὀπισθεν τοῦ μεγάλου τούτου τοίχου, ὅστις περιβάλλει τὸν ἐκτενῆ ἐκείνον κῆπον, διότι δὲν γνωρίζομεν τίς κατοικεῖ. Ἴσως κατοικοῦσιν οἱ γονεῖς του. Ἄλλ' ὅ, τι εἶμαι βεβαία εἶνε ὅτι αἰσθάνομαι τὴν παρουσίαν του ἐδῶ πλησίον, ὅτι εἶμαι πλησιέστατα πρὸς αὐτόν, ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς του μάλιστα αὐτοῦ, δὲν δισταζῶ δὲ νὰ σοι φανερώσω ὅτι θὰ εὖρη τὸ μέσον νὰ γίνῃ ὁρατός, νὰ κραυγᾷ, νὰ ὑπερπηδήσῃ τὸ χάσμα τῆς ἀπουσίας, ἥτις μᾶς χωρίζει.

— Ἰδοῦ ἀγαπητή μου, εἶπε μετὰ τινος χάριτος ἡ Λευκή. Ὅλα αὐτὰ εἶνε ἀπλή χιμαίρα καὶ σὲ συμβουλεύω νὰ ἀποβάλλῃς αὐτὴν τὴν ἰδέαν.

— Ἄ ! κακὴ· εἶπεν ἡ Ἰωάννα, ἥς τὸ στήθος ἐξωγοῦτο ἐπαισθητῶς, καὶ τῆς ὁποίας τὸ βλέμμα κατέστη ἄγριον, καὶ ἐπὶ τῶν λευκοτάτων παρειῶν ἐχύθησαν ἄφθονα δάκρυα.

Παρευθὺς ἡ Λευκή προσεπάθησε νὰ τὴν θεραπεύσῃ, ἢ μᾶλλον νὰ τὴν παρηγορήσῃ, καὶ νὰ τὴν μνησῇ εἰς τὴν παιδικότητα τοῦ ἰδεώδους, ἔρωτός της. Ἀλλά, μὴ δυνηθεῖσα νὰ τὴν πείσῃ περὶ τοῦ ἐναντίου, ἐπέπρωτο νὰ μεσολαβήσῃ ὅπως τὴν λυπήσῃ καὶ τὴν πληγώσῃ. Τὸ διάλειμμα ἔληξε καὶ ὁ κῶδων ἤχει καλῶν τὰς νεανίδας εἰς μελέτην. Ἡ Ἰωάννα ἔκλαιε διαρκῶς, δὲν ἠδύνατο νὰ καταπνίξῃ τοὺς λυγμούς της, ἡ δὲ Λευκή, φοβουμένη μὴ τὰς ἀκούσῃ διδασκάλισσά τις, συνέλαβεν αὐθρῆι ἀπαισίαν ἰδέαν. Ἐπειδὴ δηλαδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ πείσῃ τὴν φίλην της ὅτι ὁ Ἐρρίκος δὲν ὑφίστατο, διατὶ ἄρα γέ αὕτη νὰ μὴ ἔπαιξε τὸ πρόσωπον τοῦ φανταστικοῦ τούτου ἔραστοῦ ; Ἐξήτασεν ἀκριβῶς τὸ σχέδιον, ὅπερ εὖρε συνετόν, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον ἐμελλεν ἀτυχῶς νὰ ἐπιφέρῃ δυσεπανάρθωτα δυστυχήματα, διότι τὸ πάθος οὐδέποτε εἶνε τόσῳ ἐπιφοβὸν εἰμὴ ὅταν βαίνῃ ἐναντίον ὄλων τῶν προσκομμάτων τρεφόμενον ὑπὸ τῆς φρικώδους παιδικῆς λογικῆς.

Δύο ἡμέρας μετὰ ταῦτα, ἡ Ἰωάννα μετὰ βίας ἵνα καθήσῃ εἰς τὸ σπήλαιον, ὅπερ

υἰοθέτησεν, εὖρεν ἐπιστολὴν φέρουσαν ἐπὶ τοῦ φακέλλου τὴν ἀκόλουθον διεύθυνσιν : « Πρὸς τὴν δεσποινίδα δὲ-Μελίδ ». Ἐσπευσε νὰ τὴν ἀποσφραγίσῃ, βεβαίως ἀνευ ἐκπλήξεως ἐκ τοῦναντίου· ἠπόρει μάλιστα πῶς ἡ ἀναμενομένη αὕτη ἐπιστολὴ ἐπὶ τοσοῦτον ἐβράδυνε νὰ φθάσῃ. Τὴν ἀνέγνωσε, τὴν κατέφαγε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, μέχρι τῆς ὑπογραφῆς, μέχρις αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἐρρίκου, ὃν εἶχε πάντοτε ἐν τῇ καρδίᾳ της καὶ ἐπὶ τὰ χεῖλη, καὶ ἠδέως ἀπῆλαυσε τῆς εὐτυχίας τοῦ νὰ πιστεύῃ ὅτι ἀγαπάται. Γραφεῖσα ὑπὸ τῆς Λευκῆς δὲ Καστάν, ἥτις μεθ' ὄλην τὴν δεκατετραετίδα ἡλικίαν της δὲν ἐγνώριζε πλείονα ἢ ἡ μικρά της φίλη, ἡ ἐπιστολὴ αὕτη πολὺ ὠμοιάζεν ἐκείνας τὰς ὁποίας δύναται νὰ γράψῃ κορασίς πρὸς τὴν πλαγγόνα της. Διὰ τοῦτο ὑπῆρξε πλέον κινδυνώδης καὶ συνετέλεσεν ἄριστα εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ, πρὸς ὃν ἔτεινε, καθ' ὅσον ἔθιγε καταλλήλως τὴν χορδὴν τῆς ἀνχιγινωσκούσης αὐτῆν. Ἡ Ἰωάννα εὗρισκεν ὅλως φυσικόν, ὅτι ὁ φίλος της ἐπήνει οὐχὶ μόνην τὴν ὠραιότητά της, ἀλλ' ἀνέφερε καὶ λεπτομερείας περὶ τῆς περιβολῆς της καὶ τοῦ βίου της, ὡς τροφίμου τοῦ σχολείου. Τῇ ἐφάνη ἀπλοῦστατον, ὅτι ὁ Ἐρρίκος ἐγνώριζε τὰς ἔξεις της ἐν τῇ τάξει, ἐν τῇ μελέτῃ, ἐν τῷ περιπάτῳ. Τὸ ἀντίθετον τὴν ἐξέπληξεν. Ὡς τὴν ἰκέτευε πρὸς τοῦτο, ἀπήνησεν ἀνευ δισταγμοῦ, ἀνευ τύψεως ὡς γυνή, (πᾶσα νεανίς εἶνε γυνή!), τὸν διεβεβαίον ὅτι ἔκτοτε ἦτο ἐντελῶς παραδεδομένη εἰς αὐτόν, καὶ ἀφῆκε τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ἔνθα εὖρε καὶ τὴν ἀναμενομένην ἐπιστολὴν τοῦ Ἐρρίκου.

[Ἔπεται τὸ τέλος].

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ « Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα », κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι « Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων » τῶν ἐτῶν Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν « Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων » τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτά 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτά 10.

Κατὰ τὸ Β' ἔτος δημοσιευθήσονται ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὰ « Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα » :

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ :

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ,
ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΦΕΡΜΠΟΥ.

ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ λαμπρῶν ὁλοσελίδων εἰκόνων, κατὰ μετάφρασιν

FORTUNÉ BOISGOBEY :

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΥ ΛΕΚΟΚ,
σταῖς τῶν « Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων » μυθιστοριογράφου, κατὰ μετάφρασιν ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΚΑΛΑΪΣΑΚΗ.

τὸ ἐκλεκτώτερον τῶν ἔργων τοῦ γνωστοῦ τοῖς ἀναγνώ-

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ :

ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, τοῦ γνωστοῦ Ἀγγλοῦ συγγραφέως τῆς **Λευκοφόρου** ἔργον ὑψηλῶν διδαγμάτων, ὑπερανθρώπου ἀφοσιώσεως, ἀνεφίχτου γενναιότητος καὶ σπανίας εὐγενείας αἰσθημάτων, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ὑπὸ ΝΙΚ. ΣΠΑΝΔΟΝΗ.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΜΠΕΛΩ ΚΑΙ
ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ :

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, μυθιστορία μεγίστου ἐνδιαφέροντος, πολλὴν ἐμποιήσασα αἴσθησιν ἐν Παρισίοις.